Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 14 Maart 1942
5e jaargang Nr. 136

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Wetenschappelijk redacteur: Dr. P. MOLENBROEK
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

BEWINDVOERDER GEVRAAGD IN DE ZAAK-BRUINSMA

Enkele weken geleden heeft de Misthoorn de arrestatie geeischt van den huurzwendelaar en prijsopdrijver Adolf Bruinsma en wel op grond van een aantal zeer bezwarende feiten. Tot onze en veler voldoening is kort na onze publicatie inderdaad de arrestatie van dit heerschap gevolgd. Dat wij schreven in naam van het volk, wordt afdoende bewezen door de stapels brieven, welke bij onze redactie binnenstroomden en die meest afkomstig waren van kleine luiden, die in den loop der jaren met Bruinsma in zakelijke relatie hadden gestaan en die hij stuk voor stuk tot zijn slachtoffers had gemaakt. Onder de huidige omstandigheden, nu de man veilig achter slot en grendel zit en daar voorloopig ook wel zal blijven zitten, heeft het geen zin deze brieven te publiceeren. Zij blijven echter bewaard om eventueel later dienst te kunnen doen.

De heer Bruinsma en soortgenooten van zijn slag, die nu nog op vrijen voet loopen, kunnen hieruit leeren, dat het in dezen tijd niet voldoende meer is zich met behulp van een handigen advocaat achter paragrafen en bankrekeningen te verschuilen, doch dat voorop staat het belang van de volksgemeenschap. Zoodra dit belang, het algemeen belang dus, ernstig wordt geschaad, is de tusschenkomst van den sterken arm noodzakelijk en gerechtvaardigd.

Doch wij willen nog een stapje verder gaan. De zaken van Adolf Bruinsma worden „in hoogste instantie" waargenomen door zijn echtgenoote, die in kwade praktijken nog een graadje erger is dan meneer zelf. Wel heeft zij een z.g. zaakwaarnemer aangesteld, doch zij beslist tenslotte wat er wel en wat er niet moet gebeuren. In wezen komt het hierop neer, dat deze vrouw met nog grootere brutaliteit de huuropdrijvingen, als gevolg waarvan haar man gearresteerd werd, doorzet, zich daarbij beroepende op „een advocaat, wien zij om advies heeft gevraagd". Waarschijnlijk betreft het hier dus een advocaat, die meedeelt in den buit. Overigens worden er pogingen gedaan om geld aan de zaak te onttrekken, getuige een circulaire, welke aan de huurders werd gezonden en waarin gevraagd werd om de huurpenningen niet meer, zooals voorheen, te storten op de rekening bij de Twentsche Bank, maar ten name van een dochter van Bruinsma. Hopenlijk zullen slechts weinigen hieraan gevolg hebben gegeven, in de overweging, dat het hier ten deele een gemeenschapsbezit betreft.

't Spreekt echter vanzelf, dat ook aan dezen wantoestand een einde moet worden gemaakt en wel zoo spoedig mogelijk. Waar blijkt, dat de Administratiebank voor Vaste Goederen, Heerengracht 404 te Amsterdam — beheerd door Mevr. Bruinsma — en die de contrôle heeft over honderdtallen woningen, niet een instrument is ten dienste van de gemeenschap, maar een liberale uitzuigersmaatschappij, die tallooze volksgenooten dupeert, eischen wij, dat van overheidswege in deze zaak een bewindvoerder wordt aangesteld, die er andere en meer gezonde opvattingen op nahoudt en die in de eerste plaats de belangen der huurders behartigt.

En ook op dit punt moge de zaak-Bruinsma als principieel voorbeeld voor anderen strekken. Wie zijn bezit niet stelt ten bate of althans ten nutte van het geheel, doch dit integendeel misbruikt om zich ten koste van de gemeenschap te verrijken, is 't bezit niet waard en mag dus niet als beheerder er van optreden. De tijd van de liberale, ongeremde geldmakerij ten koste van alles is voorbij. De nieuwe tijd stelt andere eischen. Laat dit de familie Bruinsma met harde hand duidelijk gemaakt worden!

Vijanden van den nieuwen tijd:

PLUTOKRATEN EN COMMUNISTEN

ZIJN HANDLANGERS VAN HET JODENDOM!

IN tal van landen, in en buiten Europa, zoo ook bij ons, breekt een toenemend inzicht baan omtrent de ware aanstichters van den wereldbrand. Bij al deze volkeren een aanzwellend verzet tegen de Drie-eenheid van het internationale Jodendom, de plutocratie en het godlooze communisme met haar zoogenaamd-Christelijke medeplichtigen. Een nauwgezet onderzoek naar de schuldigen onzer vernedering is niet slechts in Frankrijk, maar *ook hier*, e e n d r i n g e n d e e i s c h. Dit niet uit wraaklust, doch als welbegrepen volksbelang tot blijvenden afweer tegen het nog steeds loerende gevaar. Eerst bij volledig inzicht kan de strijd der heldhaftige scharen, die zoovele zware offers vergt, begrepen worden als ons door de Voorzienigheid opgelegd. De thans gevoerde strijd zal tot het uiterste moeten worden gestreden, met de duivelsche machten wordt geen accoord gesloten. Eerst na de volkomen overwinning zullen de volkeren beseffen, welk een zegen deze oorlog uiteindelijk heeft bevochten. Eerst dan zal de bevrijding van ons Volk uit de kluisters van voorheen haar voltooiing vinden. Nu rust op elk waarachtig vaderlander de plicht allereerst de benepen zelfzucht te overwinnen in het belang van Volk en Vaderland.

Wanneer hierbij een serie artikelen een aanvang vindt, dan heeft dit ten doel aan de hand van tal van feiten en onweerlegbare bewijzen de innige en onverbrekelijke verwantschap bloot te leggen tusschen de plutocratie en het communisme, beide loten aan één antivolkschen stam, al vinden zij hun medeplichtigen ook in zoogenaamde nationale en Christelijke kringen. Hoe zonderling dit nog voor velen moge klinken, de verwantschap is inderdaad innig en onverbrekelijk, omdat beide richtingen overkoepeld en beheerscht worden door de internationale joodsche hoogmoedsidee en machtswellust, met een godloozen hartstocht naar een heilloos doel, de uitbuiting aller volkeren. De eigen uitspraken op hunne joodsche congressen en hunne hoogmoedige publicaties, toen zij meenden het einddoel onder hun bereik te hebben, leverden de onweerlegbare bewijzen van dit joodsche streven. Niet genoeg kan dit ook in deze kolommen naar voren worden gebracht

In onze artikelenreeks „Uit de Keuken der O.Z.O.-commissie" wezen wij reeds op de nauwe relaties tusschen velen onzer bekende plutocraten en het joodsche schuim, dat hier in steeds toenemende mate is neergestreken, ja zelfs op geraffineerde wijze door vooraanstaande volksgenooten werd binnengeloodst en onder hooge bescherming werd genomen. Wij herinneren in dit verband aan de relaties van de Barmats met tal van voormalige politieke bonzen, van een Krésin met een groot aantal onzer „captains of industry", de troetelkinderen van Colijn, van een Mannheimer met Colijn zelf, den Voorzitter van ons Christelijk en Positief Christelijk Kabinet, tevens de onbaatzuchtige leidsman van onze „Kleine Luiden" wien hij als belanghebbende bij het joodsche margarinekapitaal de vrijheid en het dagelijksch brood mede hielp ontrooven. Dat al deze genoemden joden waren van een allezins ongunstige reputatie, was alom sedert jaren reeds bekend, maar vormde voor de betreffende belanghebbenden niet het minste bezwaar om met hen ons Volk te berooven.

Het is stellig weerzinwekkend, wanneer we zien, hoe zoovelen onzer machthebbers uit het staatkundige en economische leven hun ziel en zaligheid verkochten aan de joden om der wille van het geld, het welzijn van ons Volk verachtend, soms met den Bijbel in de hand. Wie sprak ook weer van onvaderlandslievende schobbers en strooide ons Volk zand in de oogen met een beroep op de Voorzienigheid? Ook nu nog kan men van kerkelijke zijde veelvuldig gelijke termen beluisteren als waarmede destijds ons Volk werd misleid. Wat door de gewijzigde verhoudingen niet meer openlijk kan geschieden, gaat nu langs de wegen van fluisterend gehits, van leugen en van lasterpraat. Elders, waar de joden het nog voor het zeggen hebben, ziet men zich Christen noemende kerkvorsten, dragers van het staatsgezag en „captains of industry" gelijk wij ze kennen, beangst voor hetgeen onafwendbaar komt, zich kruipend werpen in de armen van het internationale jodendom, dat hun het leven gunt, zoolang het van nut kan zijn.

Is ons Volk nog zoo verblind, dat het dit spel in vollen omvang niet vermag te doorzien? Herinnert het zich dan niet, hoe in het sovjet-paradijs de Christenen zijn vervolgd en bij millioenen zijn afgemaakt? Weet het niet meer, dat de Russische revolutie van Lenin het werk was van de joden Trotzki, Litwinow en zoovele anderen, daartoe van het noodige voorzien door de joodsche geldmagnaten uit New York en elders? Was hier niet de groote man het jodenmannetje Davidje Wijnkoop, de zwager van een onzer arische plutocraten? Hebben niet de jodin Rosa Luxemburg en de jood Kurt Eisner getracht in Duitschland het communisme te brengen, gelijk in Hongarije de joden Bela Khun, Grünbaum en Weinstein dit deden? In Spanje waren het de joden Neumann, Rosenberg en del Vayo. Herinnert men zich den jood Leon Blum niet meer en Zay, Mandel en zoovele anderen van dat bastaardras, die Frankrijk te gronde richtten? Is men nu reeds de joodsche boezemvrienden van Roosevelt vergeten als Morgenthau, Baruch, Warburg en de rest, evenals den beruchten Hore Belisha en Sir John Simon, die zich zoozeer beijverden Engeland tot den oorlog op te hitsen?

Of zij nu tot het geldjodendom behooren dan wel tot de communisten, hetgeen overigens slechts een uiterlijk verschil is, steeds weer en overal vindt men de joden als de vernietigende kracht, vóór of achter de schermen, omdat het overal gaat om hetzelfde, om hun machtspositie, hun hebzucht en hun lust naar bloed en wraak.

Stellig is het dienstig enkele citaten weer te geven uit een publicatie van Hans Graaf von Monts, „De Joden in Nederland". Wij lezen dan als volgt:

> Reeds Tacitus, de Romeinsche geschiedkundige, heeft geschreven: „De joden zijn het schuim der maatschappij. Alles verachten zij, wat ons heilig is. Van alle volkeren staan zij het laagst."
>
> Voltaire, de groote Franschman van den Verlichten Tijd, zegt: „De joden zijn een volk, dat sedert langen tijd de smerigste hebzucht paart aan het meest te verafschuwen bijgeloof en den meest onbluschbaren haat tegen alle volkeren, bij wie ze worden geduld en ten koste waarvan zij zich verrijken."
>
> Napoleon, de groote Fransche keizer, heeft geschreven: „Men hoort noch over protestanten, noch over katholieken zooveel klachten als over de joden. Waarom? Omdat al het kwaad, dat zij veroorzaken, niet in het individu alleen, doch in de mentaliteit van dit volk in zijn geheel wortelt. De joden zijn gelijk aan de verschrikking van rupsen en sprinkhanen, die aan de velden knagen."
>
> Ook Goethe, de groote dichter en denker, stond afwijzend tegenover de joden: „Het israëlitische volk heeft nooit veel gedeugd, hetgeen zijn aanvoerders, richteren, leiders en profeten het duizendmaal hebben verweten; het bezit weinig deugden en de meeste fouten van andere volkeren."
>
> Zeer interessant is voorts de meening van een bekend Fransch publicist, Edouard Drumont: „In werkelijkheid is het jodenprobleem in geen tijd en in geen land een godsdienststrijd geweest. Altijd en overal ging het om economische verwoesting en zedelijk verderf. Dit economische aanranden van de welvaart en het gezonde bedrijfsleven der volken door de joden is een bijzonder belangrijk hoofdstuk, dat men moet kennen."

Zegt dit den lezer nog niet voldoende? Welnu, luister dan naar de waarschuwende woorden van Prof. Pompe, gesproken tot de R.K. Studentenvereeniging „Sanctus Thomas Aquinas". Deze rede werd eenige jaren geleden uitgesproken. Op scherpe wijze belicht Prof. Pompe de uiteindelijke verwantschap tusschen Plutocratie en Bolsjewisme. Woordelijk zegt hij: „Wil men de samenleving redden, dan moet men zich keeren èn tegen het communisme èn tegen de plutocratie. Voor ons is het communisme nog slechts een dreigend gevaar, maar de plutocratie gaat voorzichtig te werk en is voor ons bereids werkelijkheid geworden. Het schijnt gemakkelijker te zijn een gevaar te zien, wanneer men er van verwijderd is, dan wanneer men er midden in staat." Hij vervolgt dan: „In hun doelstelling om het hoogere te vervangen door het lagere zijn communisme en plutocratie nauw met elkaar verwant. De plutocratie is de machtigste voedingsbodem van het communisme en daarom moet iedere bestrijding van het communisme tevens een strijd zijn tegen de plutocratie." Dit moge Colijn, de beschermer van de „captains of industry", de belanghebbende bij de joodsche margarinepoliep zoowel als de beschermer en vriend van den zwendelaar Mannheimer, zich voor gezegd houden. Er valt slechts aan toe te voegen hetgeen in den loop der jaren, sedert Pompe deze woorden sprak, steeds duidelijker bleek, namelijk dat de leidende figuren zoowel in de economische uitbuiting door middel van trusts als de volksvijandige strekking van het communisme, zonder uitzondering Joden zijn.

Pompe ziet de verwantschap tusschen het communisme en de plutocratie in de strekking en de verschijningsvormen. Wij toonden reeds aan, dat deze strekking en verschijningsvormen onafwendbaar tot hetzelfde m o e t e n leiden, omdat de machthebbers van zoowel het communisme als de plutocratie dezelfden zijn, namelijk de internationale parasieten, de joden, die wij allengs hebben leeren kennen en verachten. Het kan toch niet anders of dezelfde menschen moeten uiteindelijk hetzelfde nastreven.

Het bovenstaande geldt, afgezien van zijn zelfstandige waarde, meer in het bijzonder als inleiding tot de publicatie van eenige artikelen over een zeer merkwaardige brochure, die in het jaar 1934 te Krakau verscheen, geschreven door I s a a c B l ü m c h e n en getiteld „Le Droit de la Race Supérieure" (het recht van het meerwaardige ras). Wij vragen de bijzondere aandacht van onze lezers voor deze artikelenserie, die volgende week een aanvang neemt.

De wacht van Germanje en de wacht der reactie

Veertien dagen geleden brachten we in De Misthoorn een reportage van een onzer redacteuren, die op wacht stond met de leden van de reactie. Wat wij toen schreven, kunnen we thans door foto's verduidelijken: er is inderdaad niet veel fantasie noodig om het onderscheid te zien tusschen de soldateske, fiere en levensblije houding van de Germaansche wachters in het Oosten en de bibberige, moe-versleten en ideaallooze houding der plutocraten en hun handlangers, in het zooveel minder koude Amsterdam. Eenerzijds de opofferende dienst aan het ideaal, anderszijds het volkomen gemis van eenige positieve levenshouding dat zich in de gestalte weerspiegelt.

GROOTE PRIJSVRAAG

van het Weekblad „De Misthoorn"

Toen wij geruimen tijd geleden tot de lezers van ons blad het verzoek richtten om ons eigengemaakte liederen en gedichten toe te zenden, beoogden wij daarmee den zoo schamelen voorraad strijd- en volksliederen van het Nederlandsche volk uit te breiden. De belangstelling voor dezen oproep, zooals die ons zoowel van overheids- als van particuliere zijde werd betoond, heeft ons doen besluiten breedere lagen van ons volk in de gelegenheid te stellen aan onze liederenInzameling deel te nemen. Wij hopen daarmee te bereiken, dat onze natie, die als een sterkere gemeenschap in het nieuwe Europa zal moeten leven, wil zij niet ondergaan, uit haar liederenschat mede de krachten voor de vervulling van haar Europeesche taak zal kunnen putten.

Wij schrijven hierbij uit een P R IJ S V R A A G voor de beste oorspronkelijk-Nederlandsche

marsch-, strijd- en soldatenliederen, volksliederen en -liedjes en volkspoëzie

Onder **marschliederen** worden alle liederen verstaan, welke in marschtempo zijn getoonzet en mitsdien door marcheerende formaties kunnen worden gezongen.

Onder **strijdliederen** worden alle liederen verstaan, welke dienstig kunnen zijn aan de strijdbewegingen en -organisaties van Nieuw Nederland. Marschtempo is geen vereischte.

Onder **soldatenliederen** worden alle liederen verstaan welke
a) soldaten en leden van weerbaarheidsorganisaties in het algemeen dienstig kunnen zijn op marsch;
b) het soldatenleven weerspiec
Marschtempo is geen vereischte.

Onder **volksliederen** worden alle liederen verstaan, welke door tekst en toonzetting geeigend zijn de natie te vertegenwoordigen bij plechtige en feestelijke gelegenheden met een nationaal karakter.

Onder **volksliedjes** worden alle liedjes verstaan, welke door het volk in den ruimsten zin des woords spontaan als gemeengoed zullen worden erkend en aanvaard, zoodat zij zich eigenen voor instudeering in scholen en/of jeugdbeweging. Onder deze rubriek vallen ook de zgn. levensliedjes, de geuzenliederen en de hekel- en spotdichten.

In de eerstkomende weken zullen in „De Misthoorn", zooals ook reeds in dit nummer het geval is, regelmatig gedichten worden gepubliceerd, die op onzen eersten, uitsluitend tot de lezers van „De Misthoorn" gerichten oproep, zijn binnengekomen. Zij geven reeds eenigermate een indruk van de verwachte inzendingen.

Onder **volkspoëzie** worden niet-getoonzette, eenvoudige uitingen van volksche dichtkunst verstaan, die tot het geheele volk vermogen te spreken en daardoor in het algemeen het volk en de dichtkunst nader tot elkaar brengen.

DE JURY

welke de beoordeeling der inzendingen op zich heeft genomen, is als volgt samengesteld:
Steven Barends, letterkundige te Amsterdam;
Piet Heins, opperhopman der W.A., Hoofd Dienst Zang bij het Stafkwartier der W.A., Amsterdam.
George Kettmann Jr., letterkundige te Amsterdam;
Dr. P. Molenbroek, redacteur „De Misthoorn" te Den Haag;
Melchert Schuurman Jr., toonkunstenaar, zangleider der Nat. Soc. Beweging, adviseur van afd. X (Vorming) sectie Muziek, te Alkmaar.

INZENDINGEN MOETEN AAN DE VOLGENDE VOORWAARDEN VOLDOEN:

1e zij moeten vóór 1 Juni 1942 in bezit zijn van de Stichting „De Misthoorn", Prinsengracht 346 te Amsterdam;

2e zij moeten zijn gesloten in een envelop, welke geen afzenders-aanduiding draagt, doch voorzien is van een motto. Dit motto moet tevens op elk der ingezonden liederen staan. In een aparte verzegelde envelop, die bij de eerste is ingesloten, moeten zich naam en adres van den inzender bevinden;

3e bij elk der ingezonden liederen dient te worden vermeld in welke der vijf rubrieken ze door den inzender zijn ingedeeld;

4e zij mogen niet strijdig zijn met den geest van dezen tijd; inzendingen, die wèl daarmee in strijd zijn, worden terzijde gelegd en komen niet voor beoordeeling in aanmerking.

Ingezonden liederen behoeven niet getoonzet te zijn; in dat geval dingen zij echter niet mee naar den prijs van f 150,—. Zijn de tekst en de muziek van een lied door twee verschillende personen vervaardigd, dan wordt een eventueele prijs aan hen samen toegekend. Deelnemers aan de prijsvraag cedeeren door hun insending alle rechten t.a.v. de betrokken liederen aan de Stichting „De Misthoorn". De uitslag van deze prijsvraag zal, behalve in het weekblad „De Misthoorn", worden bekend gemaakt in een openbare bijeenkomst in Amsterdam op een alsnog vast te stelen datum in de eerste helft van Juli. De jury zal daar haar beoordeeling nader toelichten, terwijl tevens de prijzen zullen worden uitgereikt.
Verdere mededeelingen kan men t.z.t. in „De Misthoorn" tegemoet zien.

PRIJZEN

Het **getoonzette lied**, onverschillig tot welke rubriek het behoort, dat naar het oordeel der jury het best aan de bedoelingen van deze prijsvraag beantwoordt, wordt gehonoreerd met een prijs van

honderdvijftig gulden

Bovendien zal de auteur allen mogelijken steun genieten om zich in deze richting verder te kunnen ontplooien.

Het **niet-getoonzette lied**, onverschillig tot welke rubriek het behoort, dat naar het oordeel der jury het best aan de bedoelingen van deze prijsvraag beantwoordt, wordt gehonoreerd met een prijs van

vijftig gulden

Bovendien zal de auteur allen mogelijken steun genieten om zich in deze richting verder te kunnen ontplooien.

Voorts worden in iedere rubriek nog twee prijzen van tien gulden toegekend voor de naar het oordeel der jury twee volgende meest geschikte liederen, in totaal dus

twaalf prijzen van tien gulden

DE JODEN ALS VOLKSVREEMDEN

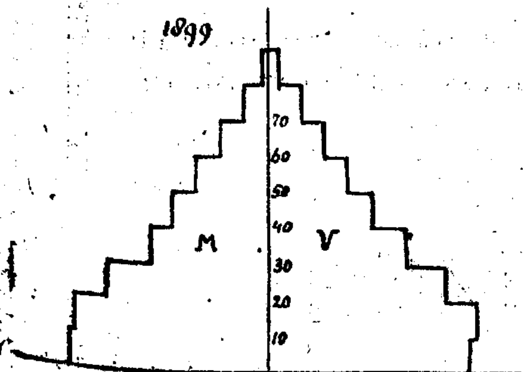
DOOR PIETER EMIEL KEUCHENIUS

Geslachtsverdeeling en leeftijdsopbouw

Volgens de volkstelling 1930 bedroeg de verhouding der geslachten op 100 mannen 108 vrouwen. De telling 1941 geeft een verhouding van 100 op 105, een beeld, waarbij het vrouwenoverschot wel niet zoo groot is als in 1930, maar dan toch nog vrij aanzienlijk kan worden genoemd, vergeleken met de meer normale geslachtsverhouding van het geheele Nederlandsche volk, die op 1 Jan. 1941 bedroeg 100 mannen op 100.3 vrouwen

Ongetwijfeld zal het groote vrouwenoverschot bij de joden van invloed zijn op hun vermeerdering. Ook Boekman heeft hierop reeds gewezen. Het is immers te verwachten, dat een deel der huwbare jodinnen geen levensgezel uit het eigen ras zal kunnen vinden en daardoor aan de voortplanting onttrokken wordt en onvruchtbaar blijft. Aan den anderen kant zal daardoor de neiging der jodinnen tot gemengde huwelijken met Nederlanders grooter worden.

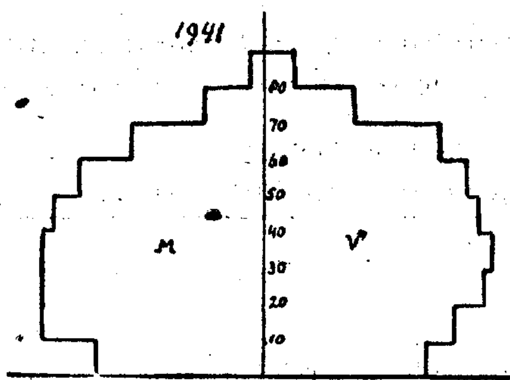
De leeftijdsopbouw der joden over de jaren 1899, 1930 en 1941 is in Tabel 14 aangegeven. In de figuren 1 en 2 zijn de cijfers over de

Figuur 1

jaren 1899 en 1941 in een grafiek voorgesteld. Links zijn de mannen en rechts de vrouwen aangegeven. Uit deze grafische voorstellingen kan men vaststellen, dat in 1899 de leeftijdsopbouw der joden nog gunstig was. De breede basis en de pyramidale vorm bewijzen, dat de joden voor de vermeerdering van hun ras hadden zorg gedragen. In deze figuur zien wij een geleidelijke vermindering van de oude leeftijdsgroepen.

Een groot verschil hiermede vertoont de toestand in 1941, zooals uit figuur 2 te zien is. Een sterke ver-

Figuur 2

mindering van den kinderrijkdom is intusschen ingetreden, waardoor de toekomst er voor hen niet gunstig uitziet. De grootste groep wordt gevormd door de 30 tot 40-jarigen. De jeugdiger leeftijdsklassen worden smaller en zijn dus ook kleiner in aantal, terwijl de basis, welke de jeugd tot 10 jaren voorstelt, zeer sterk geschrompeld is.

Boekman heeft voor de volkstelling 1930 bovendien nog een staatje opgemaakt van de geslachts- en leeftijdsopbouw der joden over gemeenten met meer en minder dan 100.000 inwoners. Ik heb dit staatje in tabel 15 overgenomen. Boekman teekent hierbij het volgende aan: „Bij de mannen is de jongste leeftijdsklasse in de gemeenten met minder dan 100.000 inwoners nog iets slechter bezet dan in de groote gemeenten, evenals de groep 20—49-jarigen. In de kleine gemeenten vormen de joodsche mannen dus een nog meer verouderde bevolking dan in de groote gemeenten."

Tabel 13

OVERSCHOT VAN VROUWEN

Jaar	inwoners van het Rijk			joden		
	mannen	vrouwen	Aant. vr. op 100 m.	mannen	vrouwen	Aant. vr. op 100 m.
1859	1.616.357	1.757.757	109.8	31.412	32.378	103
1930	3.942.676	3.992.889	101.2	53.685	58.232	108.4
1941	4.453.925	4.469.320	100.3	67.949	71.731	105.5

Tabel 14

LEEFTIJDSOPBOUW

leeftijden	1899		1930		1941	
	mannen	vrouwen	mannen	vrouwen	mannen	vrouwen
onder 10 jr.	11083	10837	7736	7498	9136	8673
10—19	10916	11077	8936	8720	11881	11352
20—29	8584	9532	8502	8979	12005	11933
30—39	6327	7240	8132	8629	12147	12356
40—49	4896	5501	7635	8637	11437	11524
50—59	3948	4339	6341	7428	10056	10904
60—69	2587	3057	3987	5006	7434	8741
70—79	1424	1759	1872	2545	3372	4600
80—89	341	539	544	790	817	1263
90—100					60	115

Tabel 15

VERDEELING DER JODEN NAAR GESLACHT EN LEEFTIJD IN DRIE LEEFTIJDSGROEPEN OVER GEMEENTEN MET MEER DAN EN MINDER DAN 100.000 INWONERS; VOLKSTELLING 1930

leeftijd	gemeenten met minder dan 100.000 inwoners				gemeenten met meer dan 100.000 inwoners			
	mann.	vr.	mann.	vr.	mann.	vr.	mann.	vr.
	absoluut		in procenten		absoluut		in procenten	
onder 20 jaar	3029	3006	29.2	27.4	13613	13212	31.5	28
20—49 jaar	4494	4594	43.8	41.8	19775	21650	45.7	45.7
50 jaar en ouder	2860	3378	27.5	30.8	9884	12391	22.8	26.3

Hieruit blijkt nogmaals de bizondere wezensgeaardheid der joden en de groote tegenstelling met ons Nederlanders. Wij Germaansche menschen gedijen niet best in den levenskring der groote steden; de grootestadslucht is voor ons in zooverre in hooge mate ongezond, dat zij onze vruchtbaarheid doet verminderen. Het is een feit, waarover niet meer te twisten valt, dat de Noordrassige sibben in de groote steden na eenige generaties uitsterven. Het land met zijn boerenbevolking vormt bij ons de bloedbron, waardoor de groei van ons volk en zijn toekomst gewaarborgd wordt. Hier is het geboortecijfer het hoogst en dus de kinderrijkdom het grootst en alleen door den toestroom van menschen naar de stad, is de geweldige groei der steden mogelijk geweest, omdat de bevolking der steden zich zelf niet eens vervangen kan.

Bij de joden is de toestand juist andersom. In de kleinere steden verkommert de jood en is hij verouderd en vergrijsd en brengt geen kinderen voort. Zijn leeftijdsopbouw toont duidelijk aan, dat het platte land een levenskring is, die voor de joden niet levensbevordelijk is.

Beroepsopbouw

De uitkomsten van de beroepsstatistiek der joden zijn tot nu toe nog nimmer nader uitgewerkt, ofschoon deze juist van het grootste belang zijn. Zij geven immers een beeld in hoeverre de joden als „Nederlanders" ook waarlijk hun plicht vervullen in de nationale samenleving, d.w.z. deel hebben in den socialen opbouw van ons volksleven. Ook Boekman gaat deze zijde van het joodsche vraagstuk in zijn „Demografie van de Joden van Nederland" voorbij.

Men behoeft niet ver te zoeken om te weten wat wel de reden van dit verzuim is geweest. De joden maken in dit opzicht een hoogst ongunstigen indruk. Ware dit niet het geval geweest, dan zou men deze beroepsstatistiek juist als een geweldig propagandamiddel ten voordeele

Tabel 16

Beroepsgroepen	Ariërs: totaal der groep	Ariërs: werkn.	Ariërs: bedrijfs-hoofden	Ariërs: % bedrijfs-hoofden	Joden: totaal der groep	Joden: werkn.	Joden: jd. werkn. als 100 de norm is.	Joden: bedrijfs-hoofden	Joden: % bedrijfs-hoofden	Joden: jd. bedr.hfd. als 100 de norm is.
1 Aardewerk, glas, kalk steenen	40037	38843	1194	2.98	47	41	7	6	12.76	428
2 Diamantbewerking	2945	2900	45	1.52	3974	3887	4049	87	2.19	137
3 Boek-, steendrukkerij, foto-atelier	30370	27252	3118	10.26	497	374	96	123	24.74	241
4 Bouwbedrijven	256950	216598	40352	15.70	516	363	12	153	29.65	188
5 Chemische nijverheid	25666	24331	1335	5.20	290	231	67	59	20.34	391
6 Hout, kurk, stroo	57217	46894	10323	18.04	531	419	63	112	21.85	121
7 Kleeding en reiniging	128823	97547	31276	24.27	6344	5301	366	1043	16.44	67
8 Kunstnijverheid	1354	873	481	35.52	29	17	131	12	41.38	116
9 Leder, waschdoek, rubber	42181	27250	14931	35.42	585	298	77	287	49.06	138
10 Erts, steenkolen, turf	51437	50673	764	1.29	12	12	2			
11-13 Metaalindustrie, scheepsbouw, gloeilampen	236336	[illegible]	26664	11.28	989	771	26	218	21.84	193
14 Papier	20905	20033	872	4.17	366	327	114	39	10.65	255
15 Textiel	87979	86369	1610	1.83	316	240	20	76	24.05	1314
16 Gas en electra	20251	20002	249	1.23	44	42	15	2	4.54	369
17 Voedings- en genotmiddelen	215031	179339	35692	16.60	3793	2384	93	1409	37.14	223
18 Landbouw	638957	377067	261890	40.98	69	47	1	22	31.88	78
19 Visscherij en jacht	16160	11782	4378	27.09	4	4	2			
20 Handel	386305	227821	158484	41.02	22413	10325	321	12088	53.99	131
21 Verkeer	294394	236008	58386	19.83	2343	1709	51	634	27.05	136
22 Bankwezen	27527	25627	1900	6.90	780	598	161	182	23.33	338
23 Verzekeringen	19922	18632	1290	6.47	295	241	90	54	18.30	282
Totaal 1—23	2590844	1935513	655331	25.28	44237	27631	99	16606	37.53	148

van de joden hebben uitgebuit. Nu dit niet zoo is, hebben de democratische jodenvrienden over den beroepsopbouw der joden in ons land maar wijselijk gezwegen.

Juist door deze beroepsstatistiek zal niet slechts blijken, dat de joden hun „nationalen" plicht verzaken, maar de groote tegenstelling tusschen de joden en ons volk wordt er bizonder sterk door belicht. Op dit verschil de aandacht te vestigen, dat moest vanwege de democratische jodenliefde en de menschengelijkheid natuurlijk vermeden worden.

De uitkomsten der beroepsstatistiek volgens de laatste volkstelling 1930 zijn door mij in tabel 16 bijeengebracht en nader uitgewerkt. Er werd reeds medegedeeld, dat in 1930 de talmoedjoden 1.41 pct. uitmaakten van de geheele bevolking.

Berekenen wij nu het aandeel dat de joodsche werknemers hebben in het totaal aantal werknemers van het Rijk, dan krijgen wij eveneens 1.4 pct. Hieruit zou men de gevolgtrekking kunnen maken, dat dus de joden in dit opzicht niet van ons Nederlanders verschillen en als werknemers op gelijke wijze met ons bijdragen in het maatschappelijke leven. Deze gevolgtrekking is echter onjuist, zooals zal worden aangetoond.

Willen wij de joden in hun werkzaamheid in onze samenleving met onszelf vergelijken, dan moeten wij dat doen voor gelijke beroepsgroepen. En juist als wij dat doen, blijkt, dat de joden een geheel andere rol spelen in den sociaal-economischen opbouw en echte parasieten zijn.

Beschouwen wij kolom 7 van tabel 16 nader, dan zien wij, dat van de 21 daarin opgesomde beroepsgroepen in 15 gevallen de joden niet het aantal werknemers opleveren, dat zij krachtens hun percentage van de bevolking zouden moeten bijdragen. Speciaal in die beroepsgroepen, welke zwaardere lichamelijke prestaties vereischen, waar de arbeid ruw en hard is en/of waartoe moed en durf noodig is, zooals in de zware industrie, in de mijnbedrijven, in den landbouw en de zee- en zoetwatervisscherij, ontbreken de heeren uitverkorenen der schepping geheel of nagenoeg geheel. Het zou een wonder zijn geweest, wanneer de joden er wel te vinden waren. Immers reeds in het Oude Testament wordt de arbeid niet als een zegen beschouwd. Jahve kon zijn lievelingen in het paradijs met geen zwaarder straf treffen, dan met zijn vloek, dat zij voortaan in het zweet huns aanschijns hun brood zouden moeten eten. Een ander voorbeeld uit den bijbel is de geschiedenis van Kain en Habel. De joodsche god Jahve weigerde het offer van de veldvruchten van den boer Kain aan te nemen, maar gaf de voorkeur aan dat van den nomadischen schaapherder Habel. Nog op vele andere plaatsen van het Oude Testament en ook in den Talmoed komt de arbeidsschuwheid van den jood tot uitdrukking. In beide genoemde heilige boeken der joden zijn vele teksten, waarin den joden als uitverkorenen der schepping een gemakkelijk leven beloofd wordt en waaruit de afschuw wordt uitgesproken over den veldarbeid en allen harden lichamelijken arbeid. Het is hier niet de plaats om daarop verder in te gaan, doch ik wil alleen nog aan den tekst van het beloofde luilekkerland herinneren, waarin volgens Deut. 6:10-12 Jahve aan zijn uitverkorenen een land belooft met groote en goede steden, die zij niet gebouwd hebben en huizen vol goederen, die zij niet gevuld hebben en uitgehouwen putten, die zij niet gegraven hebben, wijngaarden en olijfgaarden, die zij niet geplant hebben.

Nog nooit is iemand in ons land het buitenkansje ten deel gevallen een jood achter den, door een paardenspan getrokken ploeg te zien loopen om de velden te bewerken, of hem koeien te zien melken; ook zijn wij niet met het schouwspel vertrouwd geraakt, dat joden in IJmuiden, Katwijk, Scheveningen of Vlaardingen op loggers uitzeilen om de hooge zeeën te bevaren ter vischvangst. Slechts in die beroepen waar de arbeid geen zware eischen stelt en groote en vooral gemakkelijke winsten belooft en de mogelijkheid bestaat om bedrog en zwendel te plegen, zien wij de joden door hun groot aantal uitblinken, zooals in de diamantbewerking, de confectie-industrie, de papierindustrie en voorts in den handel en het bankbedrijf.

Henry Ford had in zijn boek „Der internationale Jude" de opmerking gemaakt, dat de joodsche kleedingnijverheid niets met een eigenlijk handwerk te maken had, dat bekwaamheid vereischt, want het is niets anders dan de vervaardiging van massakleederen in een ver doorgevoerde arbeidsverdeeling. (blz. 308) Wij kunnen hieraan toevoegen, dat deze kleedingnijverheid op groote schaal den joden gelegenheid biedt om te knoeien. Ten onzent is dat bewezen uit de knoeierijen van grooten omvang, toen aan de joden voor den oorlog de vervaardiging van legerkleeding werd opgedragen.

Vooral in de diamantnijverheid overtreffen de joden den norm met meer dan het veertigvoudige! In de confectie-industrie en den handel door meer dan het drievoudige boven de normale verhouding vertegenwoordigd.

Volgens den joodschen beroepsopbouw, zooals deze volgens tabel 16 ook in werkelijkheid is, zou onze Nederlandsche samenleving niet kunnen bestaan. Een zoodanige beroepsopbouw is zeer eenzijdig en daardoor zeer weinig doelmatig productief. Op deze *basis zou een volk niet in staat zijn zich te voeden en in de veelsoortige behoeften van het maatschappelijk leven te voorzien. Naar joodsche normen gemeten zou ons volk voor 9 pct. uit diamantslijpers en voor 50.7 pct. uit handelaars moeten bestaan en geheel geen mijnwerkers, boeren en visschers hebben!*

Wij stellen hier dan ook het onloochenbare feit vast, dat de joden echte parasieten zijn onzer Nederlandsche samenleving, die zonder het Nederlandsche volk ten doode gedoemd zouden zijn, maar dat omgekeerd het Nederlandsche volk voor zijn bestaan den arbeid der joden niet noodig heeft.

De jood is als nomadische en parasitische mensch geboren: zijn geest en lichaam zijn door een meer dan vierduizendjarige teeltkeus, die gericht is op het ideaal van een woekerend en gemakkelijk leven, reeds geheel aan een arbeidsschuw bestaan aangepast. Men kan den jood naturlijk wel dwingen om bepaalde ambachten te beoefenen, maar uit zich zelf zal de jood den onweerstaanbaren drang van zijn instinct volgen en alleen dien arbeid kiezen, die het gemakkelijkst en het snelst tot rijkdom voert, zooals ook zijn aartsvader Abraham reeds gedaan heeft en die hem ook heden nog een lichtend voorbeeld blijft. Van den jood is nimmer te verwachten, dat hij den arbeid om zijns zelfs wil, uit levensvreugde beoefenen zal. Men kan daarom niet anders dan glimlachen, als men bij Bonger *) leest, dat de joden door de niet-joden gedwongen zijn om andere beroepen te kiezen. (blz. 63)

Beschouwen wij thans nog de beroepsgroepen in hun verschillende ondergroepen, dan zal de waarheid van het voorgaande nog duidelijker worden.

Zoo wordt de beroepsgroep der Bouwbedrijven onderverdeeld in 18 ondergroepen, n.l. 1. Openbare werken; 2. Bouwbedrijven; 3. Betonbedrijven; 4. Slooperijen; 5. Grondwerken, heiers- en baggerbedrijven; 6. Pomp- en putboorderijen; 7. Straatmakersbedrijven; 8. Aanleg van wegen; 9. Stukadoors- en witbedrijven; 10. Schildersbedrijven en glazenmakerijen; 11. Steenhouwerijen; 12. Dakdekkersbedrijven; 13. Vloerleggersbedrijven; 14. Behangerijen en stoffeerderijen; 15. Glazenwasscherijen; 16. Schoorsteenvegers; 17. Bedrijven voor zuivering en ontsmetting van gebouwen; 18. Openbare reinigingsdiensten. Vergeefs zoekt men nu Jahve's uitverkorenen in de ondergroepen 1. 5. 6, 7, 8, 9, 12, 13, 15, 16 en 18 en voor voover hier nog een enkele talmoed-

*) *Prof. Mr. W. A. Bonger. Ras en Misdaad.*

De Wrekers

En weder hoor 'k Uw stem door 't wijde luchtruim gonzen,
Gij adelaars van 't oppermachtig Duitsche Rijk.
En weder wekt gij in mijn hart het blijde bonzen,
Nu 'k door mijn venster naar Uw trotsche luchtvaart kijk.

Uw breede vleugels dekken Neerlands schoone dreven
Als zoomen van het groote Duitsche land,
Vervreemd eens van 't Rijk, waar onze broeders leven,
Straks met dit land hereenigd, weer in hecht verband.

Uw stalen stem galmt in mijn gretig luistrend' ooren,
Klinkt dav'rend door mijn ziel, gelijk een vreugdig lied,
Uit drang tot trotsche daden, glorierijk geboren,
En zingend van een schoon en zegenrijk verschiet.

Gij, adelaars van 't Rijk, zijt ons een stellig teeken,
Dat 't sluwe Albion zijn onheilvolle macht
Van heerscher in Euroop' nu eind'lijk ziet verbreken;
Zijn zon gaat roemloos onder in een duist'ren nacht.

Al d' eeuwen door hebben de sluwe Britsche listen
Europa in onrust en versplintering gebracht
En handenwrijvend lachte Eng'land bij de twisten,
Die altijd weer versterkten zijn fatale macht.

De kliek van Londen dacht zich veilig voor gevaren:
De zeeën droegen trouw haar trotsche oorlogsvloot,
Dus kon geen wreker haar ooit zorg of kommer baren,
Haar zeemacht was voor elken tegenstand te groot.

Zoo was het...... tot de stalen adelaars van Göring
In Hitlers land begonnen met hun sterke stem
Te zingen 't zoemend lied van blijde zielsopbeuring:
Wij zijn voor overmoed en machtsmisbruik een rem.

Wij hoeden Duitschland voor de langberaamde plannen
Van 't listig Londen, want wij slaan zijn schepen stuk;
Vernielen dokken, werven, havens der tirannen
En storten hen in een steeds feller ongeluk.

Wij zijn de wrekers van het steeds belaagd Germanje,
Dat hong'ren moest naar Londens luim en gril,
Om machtloos dan den rug te krommen voor Brittanje,
In onderworpenheid te leven naar zijn heerscherswil.

Dat is voorbij! gij vrome heeren democraten,
Die prat gaat op Uw vrijheid, godsdienst en moraal.
Uw vrijheid was Uw wensch te leven als piraten
In Afrika en Indië en 't Nederlandsch Transvaal.

Uw godsdienst was Uw jagen naar een volle brandkast,
Naar hooger winst, naar rente en stijgend dividend.
Wat deerde 't U, dat onder slavenwerklast
De zwoegers tobden naar hun heilloos end?

En Uw moraal? Slechts heerschen, hebben en behouden!
Dat stond alleen in Uw zelfzuchtig hart geplant.
Wat and're volken in de wereld derven zouden,
Dat viel van zelf in Uw reeds overvulde hand.

Wij, adelaars van Göring, gaan Uw macht thans breken
En Hitler bouwt den sterken Grootgermaanschen staat.
Wij, adelaars zijn dáárvan 't onmiskenbaar teeken,
Dat voor Germanenvolken 't uur der vrijheid slaat!"

Vaart voort, gij stalen vogels, trotsche luchtmachinen
En zingt uw stalen zang vrij door de heem'len uit.
Gij staalt ons hart! Wij zullen onzen Führer dienen
Met stalen wil en kracht. Dat is ons vast besluit!

J. P. Klinkenberg

JEUGD

Een lichte wind speelt door de blaren,
de bootjes deinen op en neer
en in den zachten zomeravond
glijden de beiden over 't meer.
De zon is reeds in 't West verzonken;
de toren is nog slechts een schim,
die opsteekt tusschen zwarte daken
tegen een donk'rend-roode kim

Ze drijven langzaam door den schemer,
tot hij de riemen zakken laat.
Dan zijn ze met zichzelf verloren
in 's werelds veilig nachtgewaad....
En in de stilte wordt geboren
't verlangen naar dat innigst-zijn,
dat slechts zij, die elkaar behooren,
weten als eerlijk, goed en rein.

De nacht dekt alles met haar sluier,
maar in de luchten trilt de vreugd
over dit jonge liefdeleven:
voorrecht van een bevrijde jeugd.

Wanneer de morgen is verrezen
in stralend-gouden dageraad,
dan voelen twee verdroomde kind'ren
hoe door hun bloed nieuw leven slaat!

ERNST CHRISTIAANS

jood vermeld wordt, zal hij wel in een of andere administratieve functie van zoo'n beroepsgroep werkzaam zijn geweest. De meeste joden uit deze beroepsgroep waren werkzaam in de ondergroepen 10 en 14, dus bij de schildersbedrijven, glazenmakerijen en bij de behangerijen. Men ziet het, *de beroepen, waar het werk hard en moeilijk is, worden door de joden als de pest gemeden.*

Hetzelfde kunnen wij vaststellen bij de chemische nijverheid. In de eigenlijke chemische industrie verzaken de heeren der schepping, die is hun te onaangenaam, die ligt hun niet; maar een groot deel van de joden in deze beroepsgroep is werkzaam in de apothekersbedrijven, die ook tot deze rubriek gerekend worden en voorts bij de vervaardiging van essences en reukstoffen.

Wat het verkeerswezen betreft, zien wij de joden in de ondergroepen zeescheepvaart en binnenscheepvaart als werknemers geheel ontbreken. Totaal afwezig zijn zij bij de rubrieken veerdiensten, loods- en seinwezen, sluis- en havenwezen en reddingwezen! Ook al deze arbeid past hun niet en is den joden niet naar den smaak.

Thans zal worden nagegaan hoe de verhouding is tusschen niet-joden en joden ten aanzien van de bedrijfshoofden in de verschillende beroepsgroepen en in hoeverre de joden hier er beter aan toe zijn. Het totaal aantal bedrijfshoofden bedraagt 671837, waarvan 16606 talmoedjoden, hetgeen dus beteekent, dat 2.47 pct. van alle bedrijfshoofden joden zijn. Aangezien het joodsche aandeel in onze bevolking 1.41 pct. bedroeg, kan men daaruit berekenen, dat als er normaal 100 joodsche bedrijfshoofden zouden moeten zijn, dus de bizonder bevoorrechte positie er in werkelijkheid 175 waren, waartegenover de niet-joden aan den dag treedt.

Nu is deze wijze van onderlinge vergelijking tusschen niet-joden en joden naar mijn meening niet de juiste, omdat zij niet voldoende doet uitkomen in hoeverre de joden een geheel afwijkend beeld geven tegenover de niet-joden en de joden daardoor in een te voordeelig daglicht worden geplaatst.

Nemen wij als voorbeeld de eerste beroepsgroep uit tabel 16 om dat aan te toonen. Het percentage joodsche bedrijfshoofden van het totaal aantal bedrijfshoofden bedraagt in dit geval slechts 0.5 pct., **hetgeen dus ver beneden de 1.41 pct. ligt**, hun aandeel in de bevolking. Om een betere vergelijking te verkrijgen, dienen wij ons echter af te vragen, hoeveel het percentage niet-joodsche bedrijfshoofden van alle niet-joodsche werkenden van die beroepsgroep bedraagt om daarna dit getal naast het percentage joodsche bedrijfshoofden van alle joodsche werkendeen van die beroepsgroep te plaatsen. Ik heb daarom in de kolommen 4 en 9 van **tabel 16 de percentages uitgewerkt** van de niet-joodsche en joodsche bedrijfshoofden, respectievelijk berekend naar het totaal aantal werkende niet-joden en joden van dezelfde beroepsgroepen. Zoo zien we bij de eerste beroepsgroep aardewerk-, glas- en steenindustrie, dat het percentage niet-joodsche bedrijfshoofden 2.98 pct. bedraagt (kolom 4), terwijl dat der joodsche bedrijfshoofden 12 76 pct. bedraagt (kolom 9). Wij dienen dus de getallen van de kolommen 4 en 9 naast **elkaar te plaatsen, om een goede vergelijking te maken tusschen niet-joden en joden.** Om de verschillen **nog duidelijker te doen uitkomen werd in kolom 10 het aantal joodsche bedrijfshoofden berekend, waarbij 100 als de (niet-joodsche) norm is** genomen.

Met uitzondering van twee gevallen overtreft de verhouding bedrijfshoofden bij de joden den norm aanzienlijk. **De joden met hun kapitaal en hun geldmacht zitten dus alweer aan de ruif,** verkeeren in veel gunstiger omstandigheden dan wij en genieten een hoogeren welstand. Vooral bij de aardewerk- en steenindustrie, de chemische industrie, de textielindustrie, bij de gas- en electriciteitsbedrijven en ten slotte ook bij het bankwezen, overtreffen zij den norm met meer dan het drievoudige aantal, terwijl zij **als werknemers in genoemde industrieën verzaken en niet overeenkomstig hun aandeel bijdragen.** Uit tabel 16 blijkt, dat, ofschoon de joden als werknemers in de beroepsgroepen waar hard gewerkt wordt op verre na niet naar hun verhouding deelnemen, zij in diezelfde beroepsgroepen als bedrijfshoofden een hoogst belangrijke rol spelen en dus een zeer bevoorrechte positie innemen. Hierdoor wordt de groote invloed verklaard van de joden op het Nederlandsche bedrijfsleven.

Ten slotte zullen wij nagaan hoe de verhouding is tusschen niet-joden en joden in de vrije beroepen. Hierover verschaft tabel 17 ons eenige gegevens.

Deze tabel geeft ons weer een goeden kijk op de bizondere geestesgesteldheid en het levensgevoel der joden. De jood is, zooals reeds werd aangetoond, arbeidsschuw. **Daarnaast is hij echter laf van aard. Het is begrijpelijk, dat door hem daarom ook die beroepen worden** gemeden, waaraan gevaren zijn verbonden. Wij zagen reeds, dat de

Tabel 17
VERHOUDING TUSSCHEN NIET-JODEN EN JODEN IN EENIGE VRIJE BEROEPEN VOLKSTELLING 1930

Beroep	Niet.-j.	joden	joden als 100 de norm is.
Rechtsw., pol.	20055	66	23
Krijgswezen	11902	25	14
Brandweer	568		
Advocatenkant	2703	141	352
Journalistiek	244	12	300
Artsen	3533	149	286
Tandartsen	1441	68	323
Schouwb. concertgeb.	1453	89	404
Bioscopen	1652	156	624
Tooneel en ork.	3685	447	770
Letterk. kunst.	1764	33	132
Veeartsen	389	1	25

jood aan het levensgevaarlijke visschersberoep ten onzent niet deelneemt. Van zelf kan men hem daarom ook niet verwachten in andere vrije beroepen, waaraan gevaren verbonden zijn, **zooals bij de politie, de brandweer of in den krijgsdienst.** Ook in deze laatstgenoemde vrije beroepsgroepen verzaakt de jood zijn „nationale" plichten tegenover de volksgemeenschap. Een geheel ander beeld geven daarentegen de **volgende vrije beroepsgroepen. Als advocaten zijn de joden zeer sterk** vertegenwoordigd en wel drie en een half maal de norm. Als zelfstandige journalisten, artsen en tandartsen is hun aantal eveneens eenige malen te hoog. Bij de kunst wordt het aandeel der joden echter fantastisch hoog. De jood neemt aan **schouwburgen voor 4 malen, aan de** bioscopen voor het 6-voudige en aan het tooneel en het muzikale leven zelfs met het welhaast 8-voudige van het normale deel.

Het valt als men van deze cijfers kennis neemt dan **ook niet te verwonderen, dat tooneel en muziekleven ten onzent zeer sterk van den joodschen geest doordrongen waren** en volkomen ontaard.

BRITTEN

Ik ben de **„wandelende"** *Brit,*
Steeds ben ik welgemoed —
De liefde voor het trekken zit
Van kindsaf mij in 't bloed.

Veel verre landen zag ik reeds,
Veel maakte ik er mee,
Edoch trok mij het meeste steeds
De wijde wereldzee.

De zee is Engelsch eigendom
Dat is voorwaar geen waan —
Zij trekt mij waarlijk juist **d a a r o m**
Zoo onweerstaanbaar aan.

Waar ik ook was op 't vasteland,
'k Heb nergens rust gekend —
Pas aan het golfomspoelde strand
Was 'k in mijn element.

Men hoort veel booze lasterpraat
Van „vlucht" en „nederlaag" —
De vijand, zooals dat dan gaat,
Gelooft het al te graag.

Hiertegen zeg ik stellig: NEE,
'k Verklaar u trotsch en fier:
Wij Britten trekken naar de zee
Uitsluitend voor plezier!
Amsterdam **P. W. S.**

Het land van de Halve Maan

(Van onzen buitenlandschen medewerker)

TE beweren, dat de relaties, welke werden onderhouden tusschen de „Oude Wereld" en het gebied, dat ons thans onder den naam van Turkije bekend is, van aangenamen aard waren, blijft, zacht uitgedrukt, overdreven. Gaan wij de oudheid met den strijd tusschen Grieken en Perzen en de veroveringstochten, o.a. van Alexander den Groote onopgemerkt voorbij, dan zien wij hoe in de middeleeuwen Turkije werd betreden door de scharen van kruisridders, die daar, in hun ijver het „Heilige Land" voor de Chirstenheid te veroveren, niet al te zachtzinnig optraden. Hetgeen ons in de zestiende eeuw, toen de Turken onder leiding van hun grooten sultan Soleiman Europa binnendrongen en zelfs Weenen belegerden, met rente werd vergoed. Doch ook in de daarop volgende eeuwen werden talrijke „Turkenoorlogen", waaraan naast Oostenrijk en Venetië, in hoofdzaak de Balkanlanden en Rusland deelnamen, op bloedige wijze uitgevochten. Turkije bleek daarbij op den duur niet in staat zijn vooraanstaande positie te handhaven en niet alleen verloor het zijn uitgestrekte gebieden ten Noorden van de Zwarte Zee, ook op den Balkan zag het zijn macht steeds meer afbrokkelen en naderden zijn grenzen steeds meer Konstantinopel en de Dardanellen. Het had er dan ook na den laatsten Balkanoorlog (1912—'13) allen schijn van, dat de „Zieke Man" over den Bosporus uit Europa zou worden teruggedrongen. Maar het was de onderlinge afgunst der mogendheden, die elkaar den invloed in een strategisch zoo belangrijk gebied niet gunden, welke Istanboel en Thracië, met de engten van de zee van Marmora, voor het land behouden lieten blijven.

TOEN ontwikkelde zich in reactie op dezen, voor Turkije zoo vernederenden gang van zaken, een beweging in het land, welke als de „Jong-Turksche" beweging in de geschiedenis bekend zou blijven. Geleid door Enver Pascha en Talaat Bey sloot het land zich bij het uitbreken van den wereldoorlog bij de „Centralen" aan, en bewees wederom zijn dapperheid, o.a. door de Britten tot den aftocht bij Gallipoli te dwingen. Toen echter ook deze strijd ongunstig voor de Turken verliep, scheen het, en ditmaal wel voorgoed, afgeloopen met de zelfstandigheid van Turkije. Het verdrag van Sèvres, dat in 1920 werd gesloten, scheen, als een acte van overlijden, den dood op 30 October 1918 toen de wapenstilstand van Moudris werd gesloten, nog slechts te bevestigen.

Doch opnieuw ontwaakte de oude staat tot nieuw leven. Ditmaal onder de leiding van Moestafa Kemal Pasja, die erin slaagde een nieuwe politieke beweging te organiseeren, welke zoo snel in omvang en aanhang toenam, dat zij reeds in April 1920 sterk genoeg was een Nationale Vergadering te Ankara bijeen te roepen, welke o.m. bepaalde, dat voortaan het gezag van den sultan en zijn conservatieven aanhang beperkt bleef tot de oude hoofdstad Istanboel. Allereerst werd besloten de Grieken, die, gebruik makend van Turkije's zwakte, het land waren binnengedrongen, te verdrijven en deze werden dan ook in de veldslagen van Ineunoe verslagen met het gevolg, dat de belangrijke havenstad Smyrna in September 1922 kon worden heroverd. Hierdoor konden de „Nationalisten" hun rechten op Tracië en Istanboel herstellen en tenslotte werd het Osmaansche sultanaat, dat sedert 1299 Turkije had geregeerd, van de regeering vervallen verklaard en de laatste sultan moest de wijk nemen naar het buitenland. Op 24 Juli 1923 werd een nieuw vredesverdrag met de Geallieerden gesloten, waarbij het land zijn tegenwoordige grenzen kreeg. De voorrechten, die Europeanen in het Turksche rijk hadden bezeten, werden tegelijkertijd afgeschaft. Turkije was opnieuw een staat geworden, die zelfstandig kon beslissen in zijn politieke aangelegenheden.

ALLEREERST zette Kemal zijn schouders onder de plannen tot een inwendige hervorming van zijn thans autoritair geleiden staat. Een scheiding tusschen Kerk en Staat werd doorgevoerd; de vrouwen mochten zich niet langer gesluierd in het openbaar bewegen, de fez, het nationale hoofddeksel in de dagen van verval, werd afgeschaft en het onderwijs werd geheel gereorganiseerd naar Fransch voorbeeld. Onder Duitsche leiding werden talrijke technische werken uitgevoerd en ook het leger werd, onder leiding van Duitsche officieren, die in het vaderland geen emplooi meer vonden, gemoderniseerd. Maar ook op het terrein der buitenlandsche politiek gelukte het Kemal om zijn land in steeds belangrijker mate te doen gelden. In het begin van 1934 werd een verdrag met de Balkanmogendheden gesloten, waardoor de veiligheid der wederzijdsche grenzen werd gewaarborgd, waarna een dergelijke overeenkomst in 1937 met Iran en Irak tot stand kwam. De goede relaties met de Sovjet-Unie, welke zich van meet af aan voorspoedig hadden ontwikkeld, bleven merkwaardigerwijze eveneens voortbestaan en toen Moestafa Kemal Pasja, die den eerenaam van Ataturk (vader der Turken) had ontvangen, op 10 November 1938 voorgoed de oogen sloot, was reeds een belangrijk deel van het groote werk, dat thans door zijn naasten medewerker, Ismet Inönü, wordt voortgezet verricht.

Een in 1938 begonnen en in 1939 voortgezette poging van Frankrijk en Engeland om het land te betrekken in het omsingelingsfront, dat tegen Duitschland gesmeed werd en waarbij Turkije natuurlijk een hoogst belangrijke versterking van het Balkanfront had kunnen beteekenen, mislukte en toen de tweede wereldoorlog uitbrak, besloot Turkije zijn neutraliteit te handhaven, zij 't dan ook als „non-belligerente" staat, waarbij zijn sympathieën in hoofdzaak aan den Fransch-Engelschen kant schenen te staan. De Duitsche successen bleven echter in Turkije niet onopgemerkt; evenmin het resultaat van de „garanties", welke door Engeland en Frankrijk

Zoo hebben zij

De „koningin der Nederlanden" (gevlucht), bondgenoote van de Sovjets, stak ons een hart onder den riem, door te verklaren, dat een verovering van Java door de Japanners eenvoudig „belachelijk" was.

De vlugge held van Biesterfeld (gevlucht) deed er een schepje bij op, door de mededeeling, dat de „regeering" hem er tenauwernood van had kunnen weerhouden naar Indië te gaan om deel te nemen aan den strijd. „Hou me vast of ik ga vechten!"

De internationale jood van Nederlandsche origine (gevlucht) spande de kroon door aan zijn „landgenooten" te openbaren, dat Indië in het geheel niet gecapituleerd heeft, dat de G.-G. geen bevoegdheden heeft, dat de Japanners uitgeput zijn, dat Amerika nù gaat toeslaan, enz., enz.

zoo kwistig waren uitgereikt. De herinnering aan de wapenbroederschap met Duitschland in de jaren van den eersten wereldoorlog kwam weer boven en er werd tenslotte met dit land een handelsverdrag gesloten, waardoor de banden, waarmede Turkije zich aan de Geallieerden gebonden voelde, allengs verslapten.

DE Turksche minister-president Saydam en zijn minister van Buitenlandsche Zaken Saradjogloe blijven er naar streven, hun land buiten een gewapend conflict te houden. De moeilijkheden, die daarbij moeten worden overwonnen, zijn echter grooter dan ooit te voren. Engeland en de Sovjet-Unie werden bondgenooten en zij hebben door de bezetting van Iran, Irak en Syrië een militair zeer sterke positie tegenover Turkije ingenomen. Aan den anderen kant staan, vereenigd in bondgenootschap met Duitschland, de Roemenen en de Bulgaren, welke laatsten vooral als de erfvijanden van Turkije worden beschouwd. Geen dezer beide partijen zal toelaten, dat de wederpartij eenig voordeel zal behalen ten koste van de Turksche neutraliteit.... Men blijft te Ankara ongerust over de toekomstige ontwikkeling van de betrekkingen met de Sovjet-Unie. Sedert Molotov in de Rijkskanselarij te Berlijn den Führer en Von Ribbentrop de bolsjewistische verlangens ten aanzien van steunpunten aan den Bosporus en de Dardanellen openbaarde, heeft Ankara begrepen, dat de tegenwoordige machthebbers van het Kremlin de oude tsaristische, imperiale politiek willen voortzetten. Duitschland was echter in November 1940 niet bereid deze Sovjet-verlangens te ondersteunen en men ging te Berlijn zelfs zoover om de Turksche regeering officieel in te lichten omtrent het bestaan der Russische plannen!

Maar Rusland heeft zijn aspiraties nog niet opgegeven. Aangenomen mag worden, dat het, gebruik makend van Engelands afhankelijkheid in den strijd tegen Duitschland, thans tracht met Britsche hulp zijn doel te bereiken. Waarbij het zeer waarschijnlijk is, dat deze aangelegenheid tijdens het recente bezoek van Eden aan Moskou werd besproken en dat Engeland, nolens volens, toen heeft toegestemd in de verwezenlijking van deze verlangens. Zelfs acht men het te Berlijn niet onmogelijk, dat Moskou, daartoe gedwongen door het verloop van den oorlog, zal trachten zijn plannen te realiseeren — nog tijdens dezen oorlog. Hetgeen, vanzelfsprekend, in de Turksche buitenlandsche politiek een beslissende wending zou brengen.

In het licht van deze mogelijkheden moet ook de aanslag op den Duitschen ambassadeur Von Papen worden gezien. In Britsch-Russische kringen heeft men in dezen diplomaat den man herkend, die aangewezen blijft om de Duitsch-Turksche betrekkingen te verstevigen en bij dit werk reeds belangrijke resultaten, o.a. een uitbreiding van het handelsverdrag tusschen de beide landen, boekte, hetgeen voor de Brtische en Russische geheime diensten aanleiding was om in te grijpen — volgens den „meer en meer gebruikelijken weg".... Dat als voorloopig resultaat van het onderzoek besloten werd tot een huiszoeking in het Sovjet-consulaat te Istanboel en tot arrestatie van 250 personen, die bekend stonden als communisten, spreekt boekdeelen. Want niet alleen blijkt uit dit optreden, dat de Turksche regeering zeer wel inziet uit welken hoek de wind thans waait, het toont tegelijkertijd aan, dat Turkije, hoezeer verlangend den oorlog buiten zijn grenzen te houden, besloten heeft, baas te blijven in eigen huis.

De trouwe koning

Weer beukt de oorlog Vlaand'rens beemden,
Weer dringt een leger in het land.
Ontelb're scharen stormen voorwaarts,
In stad en velden laait de brand.
Maar hoopvol zingt men langs de straten:
„De koning is bij zijn soldaten!"

Steeds verder stoot 't millioenenleger
En stad na stad valt door zijn kracht;
Geen enk'le stelling is te houden,
De laatste valt voor de overmacht.
Toch.... moge tegenstand niet baten,
De koning blijft bij zijn soldaten!

De laatste strijd wordt dan gestreden....
De Belgen houden moeizaam stand.
Een overmacht gaat hen omsing'len
Op 't laatste stukje Vlaamsche land.
Eén troost is nog het heer gelaten:
De koning is bij zijn soldaten!

Dan komen in het strijdend leger
Ministers onder diep gezucht;
Zij spreken dringend tot den koning,
Zij manen Leopold tot vlucht.
De koning echter laat hen praten,
Hij zegt: „Ik blijf bij mijn soldaten!"

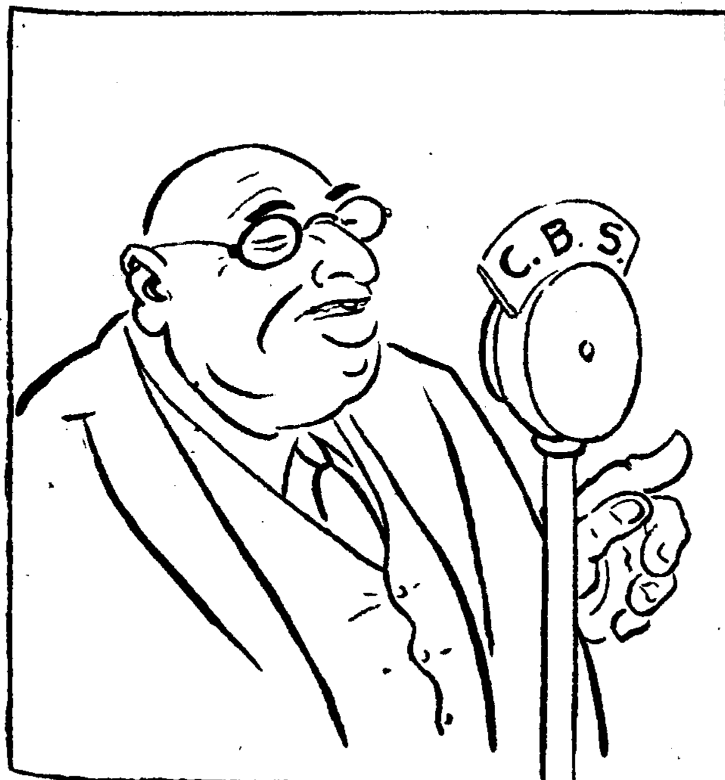
Zij vluchten van hun volk en koning
En „redden" slim hun beurs en huid.
De koning zegt nu tot zijn mannen:
„Gij deedt uw plicht; de strijd is uit....
Wij moeten 't land den Duitscher laten;
Ik dank U, dappere soldaten!"

En dankbaar kloppen alle harten
In heel het schoone Vlaand'renland,
En krachtiger is nog geworden
De hechte, niet te slaken band,
Die al zoo vele jaren gold
Voor volk en koning Leopold!

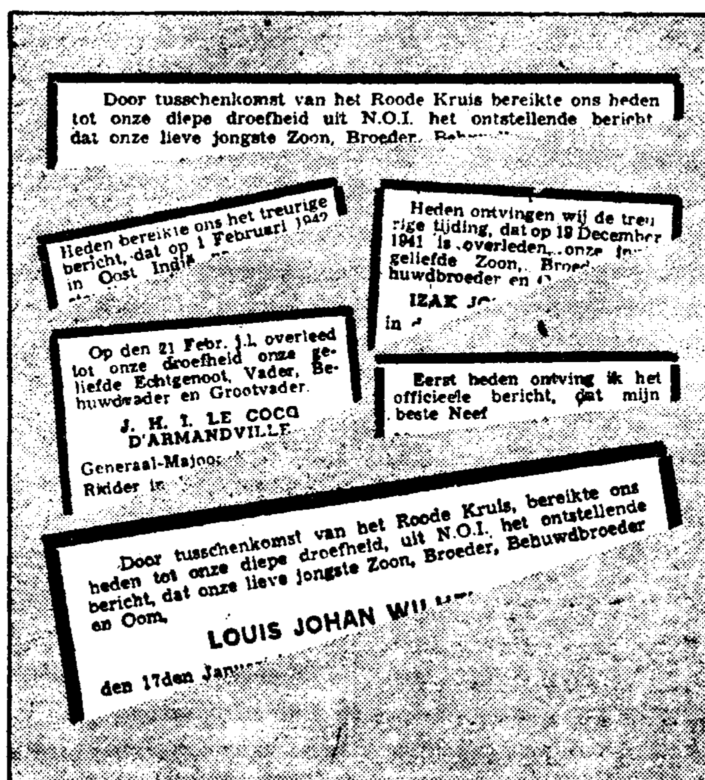
Nu is de koning krijgsgevangen,
Maar zijn geweten hield hij rein;
In 't hart van verre nageslachten
Zal hij de t r o u w e koning zijn.
Hij, dien Parijs verrader schold,
Heet eens: de G r o o t e Leopold!

J. P. KLINKENBERG

ons geholpen....

En zijn rasgenoot in Jew-York steunt hem dag na dag met zijn fantasieën over de geweldige Amerikaansche bewapening, expeditiekorpsen en over millioenenlegers, reuzenvloten en massa-invasies. Hoop doet immers leven, ook voor Juda!

Door tusschenkomst van het Roode Kruis bereikte ons heden tot onze diepe droefheid uit N.O.I. het ontstellende bericht dat onze lieve jongste Zoon, Broeder, Beh...

Heden bereikte ons het treurige bericht, dat op 1 Februari 1942 in Oost Indië ...

Heden ontvingen wij de treurige tijding, dat op 19 December 1941 is overleden, onze innig geliefde Zoon, Broeder, Behuwdbroeder en ...

IZAK J...

in ...

Op den 21 Febr. j.l. overleed tot onze droefheid onze geliefde Echtgenoot, Vader, Behuwdvader en Grootvader.

J. H. I. LE COCQ D'ARMANDVILLE

Generaal-Majoor ...

Ridder in ...

Eerst heden ontving ik het officieele bericht, dat mijn beste Neef

Door tusschenkomst van het Roode Kruis, bereikte ons heden tot onze diepe droefheid, uit N.O.I. het ontstellende bericht, dat onze lieve jongste Zoon, Broeder, Behuwdbroeder en Oom,

LOUIS JOHAN WI...

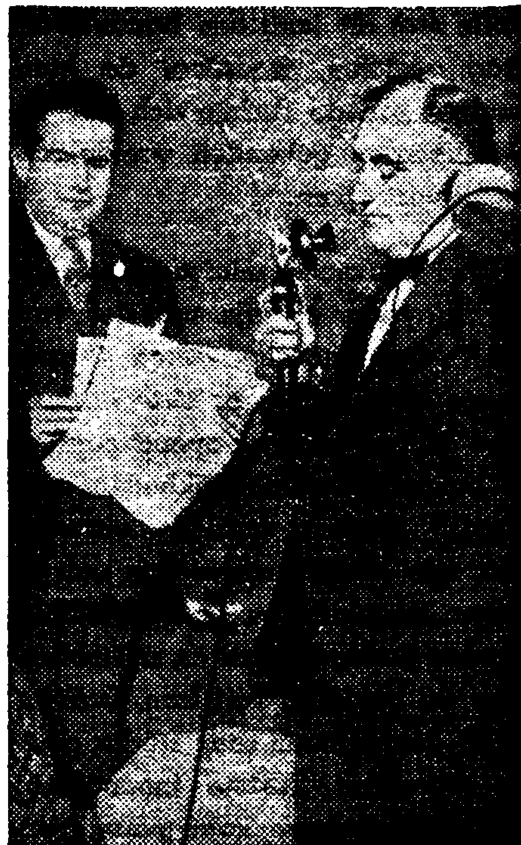
den 17den Janu...

Doch dit is het einde, de niet te loochenen waarheid, die geen joodsch geschreeuw en geen vorstelijke huichelarij vermag te verbloemen — de waarheid, dat duizenden jonge Nederlandsche levens zijn geofferd door gewetenlooze massa-moordenaars. En waar de oude wereld hen zoo meedoogenloos misleidde, neemt de nieuwe wereld hen op in haar gedachtenis, omdat zij weet, dat deze offers tenslotte niet zinloos zullen zijn......

Is U.S.A. gereed?

Een diplomaat zet in nevenstaand artikel uiteen, welke — naar Amerikaansche gegevens — de prestaties der Amerikaansche bewapeningsindustrie zullen zijn, en wat Europa in het komende jaar van de U.S.A. te duchten heeft. Zijn verhelderend betoog met oorspronkelijk cijfermateriaal is uitermate interessant

Roosevelt en zijn vriend Samuel Roseman, een der geheime raadslieden van den president

Speaker Bankhead: „Als ze koude voeten krijgen gaan ze vanzelf weg"

De ontvangst, die speaker Bankhead, den aan allerlei wisselvalligheden van het leven gewenden leider der democratische fractie in het Congres, voor het Capitool ten deel viel, noodzaakte hem geheel onverwachts gebruik te maken van een zijingang. Op de stoep stonden, dicht opeengedrongen, verscheidene duizenden vrouwen, die borden droegen, gesticuleerden en schreeuwden, door wie Bankhead liever niet werd herkend. Op een der groote borden stond geschreven: „President Roosevelt heeft ons voor de verkiezing beloofd: „Er bestaat geen geheim verdrag, geen geheime verplichting, geen geheime overeenkomst, geen geheime afspraak, in welken vorm dan ook, direct of indirect, met hoegenaamd geen regeering of andere natie in eenig deel van de wereld, waardoor onze natie in een oorlog zou kunnen worden betrokken of voor het een of andere doel zou kunnen worden misbruikt."

Daar zweefde nu dit bord boven de hoofden der betoogende vrouwen, die er op deze wijze den president aan wilden herinneren, dat hij haar had beloofd, dat niet nog eens voor een of ander doel, dat niets, maar dan ook niets met de Amerikaansche natie uitstaande had, de zonen van Amerika op verre slagvelden zouden verbloeden of in de golven van de oceanen zouden omkomen. Men liet de vrouwen staan. Toen speaker Bankhead daarbinnen in zijn ambtskamer door den concierge werd gevraagd, of het toch niet beter zou zijn, de stoep door de politie te laten ontruimen, haalde hij slechts gelaten zijn schouders op en sprak: „Laat ze daar staan.. Zij zullen koude voeten krijgen en vanzelf weggaan." Want het was nog Februari en een koude wind gierde over het openliggende plein en door de kale lanen van Lincoln Memorial tot aan het Capitool.

Zeer zeker, speaker Bankhead had andere zorgen, dan de gesticuleerende vrouwen daarbuiten met haar borden. De president had van hem geëischt, dat hij er voor had in te staan, dat de Engeland-hulpwet met behoorlijke meerderheid zou worden aangenomen. Hij was au fond wel is waar niet bang, want de afgevaardigden der meerderheidspartij had hij tot op een kleine groep na vast in zijn hand. Bovendien waren er pressiemiddelen, waarvan naar buiten nooit iets behoefde te blijken. Maar toch, de ontwikkeling der debatten in de buitenlandsche commissie van den Senaat en van het Represantenhuis was niet erg aangenaam. De oppositie was erg taai en het was pijnlijk, dat zij steeds met het argument kon komen, dat Amerika door een verwerping van de Engeland-hulpwet met zekerheid er voor zou worden gespaard, in den oorlog te worden betrokken. De vrouwen op de trap hadden wel gelijk, er waren woorden van den president uit den verkiezingstijd, waaraan men thans beter niet werd herinnerd. Maar speaker Bankhead behoorde tot den „intiemen kring", en hij wist, waar het om ging. De tot dusver behaalde resultaten van de zoogenaamde Amerika-hulp waren vernietigend. Hoofdschuddend las hij de cijfers door, die hem zooeven door het ministerie van Handel ten aanzien van de in Januari 1941 naar het Britsche Empire uitgevoerde vliegtuigen waren verstrekt.

Deze statistiek was evenwel niet zeer bemoedigend, nadat het verdedigingscomité in den herfst had beweerd, dat in Januari de levering naar het Empire ongeveer 1100, in elk geval meer dan duizend vliegtuigen zou bedragen. Nu waren dus in Januari slechts totaal 419 machines geleverd, waarvan er 145 naar Canada, 120 naar de Britsche Goudkust in West-Afrika, 43 naar Singapore en 9 naar de Zuid-Afrikaansche Unie waren gegaan. Voor het eiland zelf waren er slechts 102 machines overgebleven en niemand wist, hoeveel er intusschen reeds op den zeebodem lagen, nadat het den Duitschers was gelukt, talrijke groote convooien met oorlogsmateriaal aan boord op te vangen.

Met vereende krachten

Speaker Bankhead had de vorige middernachtzittingen van den president bijgewoond en op dit nachtelijk uur hadden zich veel moeilijkheden voorgedaan. Harry Hopkins was er geweest, evenals Sumner Welles en Roosevelts oude vriend Samuel Roseman, van het staatsgerechtshof te New-York, het laatste lid van den eersten Brain Trust, die steeds alleen dan werd gehaald, indien de juridische zijde van groote beslissingen moest worden opgehelderd. Terwijl de president met Roseman en Berle van het State-Department nog eens alle amendementen had doorgezien, die ten aanzien van de Lend- and Leasebill waren binnengekomen, had Bankhead in den anderen hoek van het groote ovale vertrek tijd gehad om alle kritieke vraagstukken nog eens met Hull te bespreken, want den volgenden dag moest hij in het Congres als een rots in de woelige zee staan. Hij had Hull uiteengezet, dat het wel het moeilijkst was, de oppositie er van te overtuigen, dat de Engeland-hulp toch nog op tijd kwam.

Alles, wat Cordell Hull hem op zijn bedachtzame manier had te zeggen, was echter eigenlijk niet overtuigend. De president, die vanaf zijn schrijftafel met een half oor naar het gesprek in den hoek luisterde, had hem toegeroepen, dat hij zich niet zoozeer om de argumenten moest bekommeren als wel om de persoonlijke bewerking van het kleine aantal weifelende afgevaardigden van beide Huizen. De eigenlijke oppositie was toch niet te winnen. Maar speaker Bankhead wist, dat de president, ofschoon een meester op het claviatuur der massastemming in Amerika, er toe neigde, om de door hem verdedigde zaak optimistischer te zien dan gerechtvaardigd was. Zijn medewerkers hadden den terugslag bij den strijd om het opperste staatsgerechtshof nog niet vergeten. En de groote moeilijkheid gedurende deze weken was, dat het volk zoo langzamerhand begreep, dat de Lend- and Leasebill oorlog beteekende, waarvoor het ook nu niet in de stemming was, en wel met het oog op de beloften van den president, dat hij de Staten buiten den oorlog zou houden!

Maar het leed geen twijfel, dat de Amerikaansche oorlogsproductie nog met moeilijkheden te kampen had en het overwinnen hiervan ging met tijd gepaard. Meer tijd dan men naar alle waarschijnlijkheid ter beschikking had. Speaker Bankhead heeft enkele dagen later, tijdens een avondpartij in intiemen kring van een exotisch gezantschap te Washington — waaraan wij overigens de inlichtingen over dit onderwerp hebben te danken, die over het algemeen met den sluier der geheimzinnigheid zijn bedekt — er zich zeer openhartig over uitgelaten, hoe ontoegankelijk Roosevelt sedert de verkiezing voor alle argumenten was, die hem er aan herinnerden, dat hij volgens menschelijke berekening den wedloop met den tijd, dien hij is begonnen, nadat Hitler reeds een zoo grooten voorsprong had, niet meer zou kunnen inhalen. Een ander zeer toonaangevend Amerikaan had hem daarop geantwoord, dat de president blijkbaar een plan wilde doorzetten, dat met de Engeland-hulp in het geheel niet meer zooveel te maken had als men meende. Het eiland zou bovendien reeds zijn afgeschreven, ofschoon men natuurlijk alles in het werk zou stellen om het te behouden. Doch veel belangrijker was, dat men het andere deel van het Empire kon handhaven. Maar de critische houding van dezen anderen Amerikaan, wiens naam wij willen verzwijgen — hij heeft vroeger al eens een hoog ambt bekleed — tegenover Roosevelt is bekend en de tijd zal uitmaken of hij gelijk heeft.

De kracht van het leger der V.S.

In elk geval is de situatie als volgt: het Amerikaansche leger bestond in den zomer van 1940 uit 491.000 man, waarvan echter meer dan de helft, namelijk 251.000 man, tot de Nationale Garde behoorde, die slechts gedeeltelijk eenigszins militair geoefend kan worden genoemd. Het werkelijke leger bedroeg dus niet meer dan 240.000 man. Nadat de algemeene dienstplicht werd ingevoerd, kon men aannemen, dat in den nazomer van 1941 ongeveer 90.000 man eenigszins behoorlijk geoefende troepen voorhanden zouden zijn. Daar de Ver. Staten echter geen geoefende reserves bezitten, bleef de werkelijke legersterkte ook in den loop van het jaar 1941, hoe zonderling dit ook moge klinken, ver ten achter bij die van een kleinen staat, zooals bijv. België, dat zijn in het kader van den algemeenen dienstplicht geoefende reserves te allen tijde kon mobiliseeren.

In den winter van 1940—'41 beschikte dit Amerikaansche leger zoo goed als in het geheel niet over tanks. Er waren maar twee fabrieken, die pantserwagens vervaardigden en dit geenszins in serieproductie. De door de regeering verstrekte opdracht voor 1200 lichte tanks kon daarom aanvankelijk heelemaal niet worden uitgevoerd, te meer omdat na de Fransche nederlaag door het ministerie van Oorlog was geëischt, dat de in opdracht gegeven pantserauto's van 14 op 25 ton moesten worden verbouwd. Pas vanaf Januari 1942 is de Chrysler Corporation in staat in een nieuwe twintig-millioen-dollar-inrichting in de buurt van Detroit pantserauto's te vervaardi-

gen. Op dit gebied heeft dus de impasse voor het Amerikaansche leger zelf lang geduurd.

Vliegtuigproductie vergt een langdurige voorbereiding

Niet veel gunstiger is de toestand op het gebied der vliegtuigproductie, waarover de fabelachtigste voorstellingen in de wereld werden gelanceerd. Het Foreign Policy Report uit New-York van 1 Januari 1941, welks uitgevers steeds tot de Engelsch-gezinde politieke kringen in Amerika werden gerekend, schildert den toestand als volgt: „In den zomer van 1940 heeft de verdedigingscommissie een twee-jaars-productie-programma opgesteld, volgens hetwelk tot 1 Juli 1942 26.000 vliegtuigen voor de vloot en het leger der Ver. Staten en 14.000 voor Engeland moeten worden geproduceerd. Het oorspronkelijke plan, om vanaf 1 Januari 1941 1.250 vliegtuigen met een geleidelijke verhooging tot 3.000 vliegtuigen maandelijks in het voorjaar van 1942 te vervaardigen, bleek al te optimistisch. Op 13 December 1940 verklaarde Mr. Knudsen daarentegen, dat ook het reeds herziene getal van 1000 vliegtuigen per maand vanaf Januari tot 700 vliegtuigen moest worden verminderd. Terwijl de bouw van lichte gevechtsvliegtuigen beter vordert, bestaat in den aanmaak van bombardementsvliegtuigen een ernstig hiaat, ofschoon Engeland hierom in het bijzonder verlegen is Men neemt aan, dat zich onder deze in Januari voor afevering gereed komende vliegtuigen slechts 97 bombardementsvliegtuigen bevinden. Onder de huidige omstandigheden kunnen de vliegtuigfabrieken daarom moeilijk de bestellingen van nog eens 12.000 vliegtuigen aannemen, die de Priorities Board den Engelschen op 8 November 1940 toestond."

„De ongelijkheid tusschen de productie van de Britsche en de Duitsche vliegtuigfabrieken blijft dus bestaan; tot de nieuwe fabrieken met de productie beginnen, moet met een ernstig gebrek aan vliegtuigmotoren worden gerekend. Er zijn steeds nog veel te veel vliegtuigtypen en bovendien bestaat de tendentie om nieuwe inrichtingen juist op dat oogenblik te verlangen, wanneer de serieproductie reeds is begonnen."

Op de moeilijkheden, in het bijzonder bij de vliegtuigmotorenfabricatie gaat de United States News van 1 November 1940 zeer nauwkeurig in: „De vervaardiging van vliegtuigmotoren wordt als een belangrijke impasse beschouwd. Als voorbeeld kan de watergekoelde motor dienen, die door de Ellison Engineering Co., een dochtermaatschappij der General Motors Co., in Indianopolis wordt gefabriceerd. Volgens de laatste inlichtingen kunnen van deze motoren dagelijks slechts 6 tot 8 worden geproduceerd. Zij zijn echter noodig voor 3 verschillende typen jachtvliegtuigen, waarvan dagelijks 12 tot 14 rompen kunnen worden vervaardigd. Het gevolg is, dat een groot aantal van deze vliegtuigen voorloopig nog niet van motoren kan worden voorzien."

Soortgelijke uitlatingen van Amerikaansche zijde over werkelijk bestaande moeilijkheden bij de uitvoering van een ook slechts eenigszins belangrijk vliegtuigproductieprogram in betrekkelijk korten tijd zijn legio. Neemt men hiervan het gemiddelde, dan ontstaat de volgende beoordeeling, die de verdedigingscommissie, voor zoover wij weten, thans tot grondslag heeft genomen:

Grondslag der beoordeeling

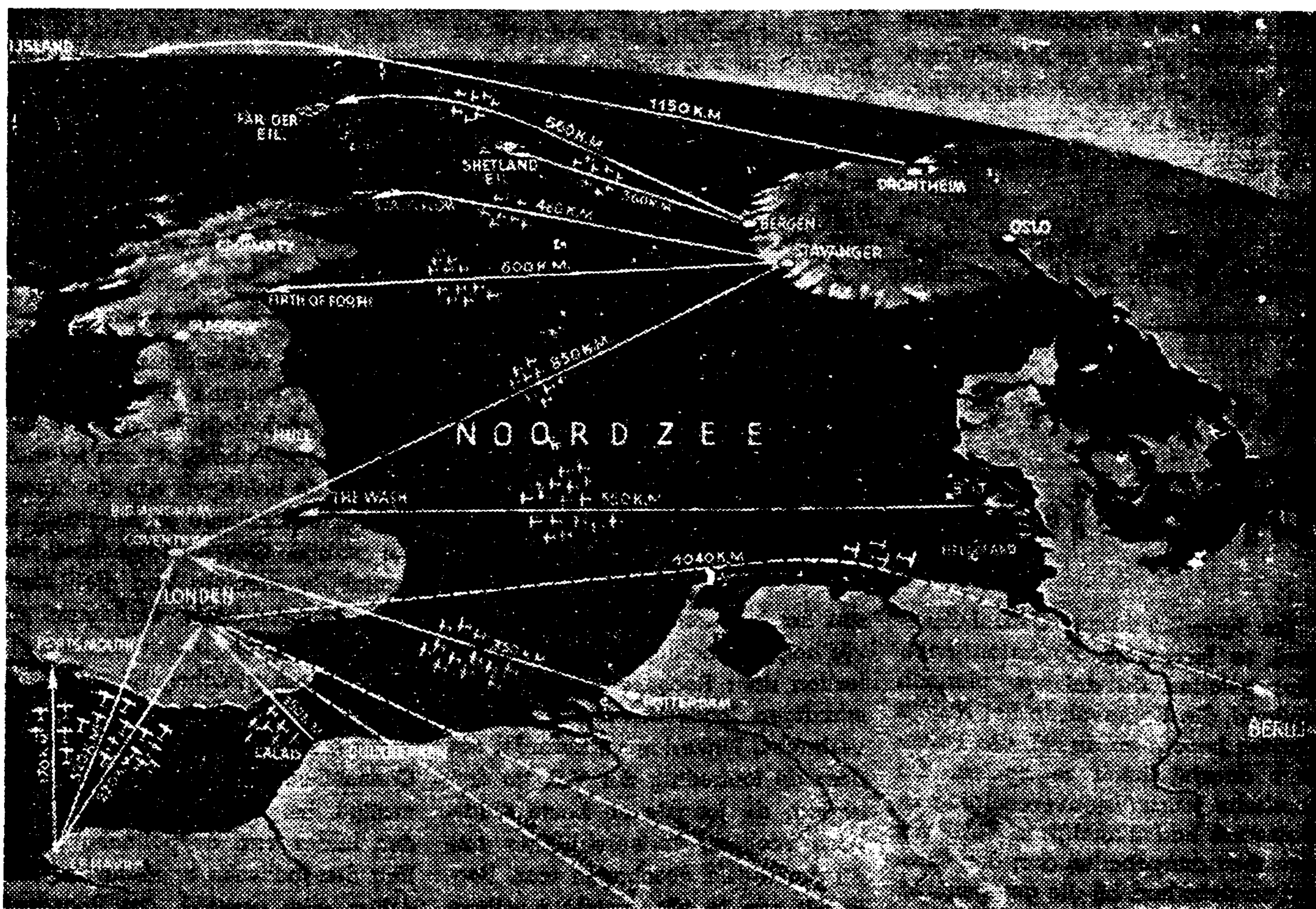
In vergelijking tot de Duitsche bases in Noord-Frankrijk, België en Nederland is de verhouding van den Britschen vliegweg naar de belangrijkste Duitsche doelpunten ongeveer 5 tot 1. Dit beteekent, dat elke machine wel niet in dezelfde verhouding, maar toch evenredig minder kan worden gebruikt en voorts, dat de Duitsche machines door een naar verhouding slechts korte zone van bodem- en jachtvliegtuigafweer moeten vliegen, terwijl de situatie voor de Engelschen heel wat ongunstiger is. Men kan daarom gerust aannemen, dat Engeland voor een gelijke luchtsterkte met Duitschland ongeveer tweemaal zoo veel vliegtuigen noodig heeft als Duitschland. Volgens de opgaven van Churchill in den winter van 1940—'41 was de verhouding van Duitsche en Engelsche vliegtuigen, die voor dit doel bruikbaar waren, echter 4 tot 1. Terwijl Roosevelt nu in Mei 1940 het goede voornemen had, om maandelijks 4115 machines te fabriceeren, heeft de voorzitter van de verdedigingscommissie, William Knudsen, op 22 Januari 1941 heel wat voorzichtiger verklaard, dat hij voor den tijd van Januari 1941 tot Juni 1942 met een maandelijksch gemiddelde van 2000 vliegtuigen wilde rekenen. Hierbij mag men echter niet uit het oog verliezen, dat in het eerste halfjaar 1941 het getal der werkelijk vervaardigde toestellen nauwelijks het cijfer van 700 tot 1000 machines per maand te boven is gegaan.

Het Amerikaansche leger en de marine hebben tot den zomer van 1942 een order geplaatst van in totaal 24.141 machines. Hierbij komt een extra-order der Engelschen van 14.375 vliegtuigen, terwijl voorts nog 12.000 vliegtuigen zouden worden besteld, waarvan in het artikel van het Foreign Policy Report sprake is. In totaal werden dus meer dan 50.000 vliegtuigen in opdracht gegeven, waarbij bij de nieuwste ontwikkelingen in het Verre Oosten zonder twijfel nog wel meer groote orders van het Amerikaansche leger en in het bijzonder van de Amerikaansche marine zullen komen, zoodat ook bij een voortdurende opvoering der productie de Amerikaansche vliegtuigindustrie met de thans reeds geplaatste orders ongeveer tot den winter van 1944—'45 de handen vol zal hebben. In ieder geval is het duidelijk, dat van deze orders in het jaar 1942 slechts een zeer bescheiden gedeelte kan worden uitgevoerd, daar de Amerikaansche automobielindustrie, die eerst haar loopend productieprogram aan auto's nog diende af te wikkelen, eerst in den winter van 1941—'42 noemenswaard voor den bouw van motoren kon worden ingeschakeld. Enkele vergelijkende cijfers over de geplaatste orders en de werkelijke leveringen in het jaar 1940 bij de belangrijkste firma's zullen de wanverhouding zelfs nog scherper belichten: de Curtiss-Wright, de grootste Amerikaansche vliegtuigfabriek, heeft in het jaar 1940 voor 130 millioen dollar aan vliegtuigen geleverd. De bij haar geplaatste orders bedragen globaal 550 millioen dollar. Bij United Aircraft is de verhouding 123 tot 430 millioen dollar, bij Douglas, op twee na de grootste firma, wordt het nog heel wat ongunstiger met 55 tot 323 millioen, bij Martin wordt het reeds tienvoudig: 33 tot 350 en bij Consolidated zelfs 5 millioen tot 320 millioen dollar. Indien men nu in het oog houdt, dat in het jaar 1940 de totale productie een waarde had van ongeveer 460 millioen dollar, en wanneer alleen het Knudsen-program met slechts 40.000 vliegtuigen voor Amerika en Engeland gezamenlijk ongeveer 4 milliard dollar moet kosten, dan zal hiervoor een uitbreiding van het productievermogen met minstens 600 pct. noodig zijn, wanneer men tevens rekening houdt met de serieproductie. Iedereen, die iets van de moeilijkheden der productie van een nieuw vliegtuigtype afweet, weet ook, dat zulk een productieuitbreiding slechts na jarenlangen arbeid en geenszins overhaast mogelijk is, en wel reeds daarom, omdat zij afhangt van het aanleeren en het inwerken van vaklieden, die natuurlijk in dezen omvang zeker niet ter beschikking staan. Ook in Amerika niet.

Het hemd en de rok.....

In het Maart-nummer 1941 van het groote en representatieve Amerikaansche tijdschrift „Fortune" wordt het volgende resumé gegeven: „Het gaat er op het oogenblik om, dat wij gevaarlijk tusschen de Engelsche behoeften en die van onszelf voor de verdediging der westelijke hemisfeer heen en weer worden geslingerd.... Onze politiek van heden, die twee kanten heeft — de verdediging van Engeland en de verdediging van Amerika — houdt een fundamenteele tegenstelling in.... Uit geen enkel

(Vervolg op pag. 15)

Het Duitsche luchtwapen heeft een vier tot vijfmaal korteren weg naar Engeland dan de Royal Air Force naar Duitschland.

TOBIAS DE SOKKELAERE EN DE NIEUWE TIJD

Opdat een ieder wete, waar het om gaat, zal ik nu eens eenige bezwaren naar voren brengen, die wij tegen de zoogenaamde nieuwe orde hebben. Dan kunnen de lezers van de Misthoorn meteen zien, dat ook wij, vaderlandslievende Nederlanders, niet zoo vol onverstand zitten, als men in sommige kringen wel eens pleegt voor te geven. Ik kan onze grieven des beter naar voren brengen, omdat wij juist vorigen Zondagavond een bijeenkomst hebben gehad van Jeanets naaikransje, dat alle heeren meebracht, zoodat 't echt gezellig was. We hebben eerst slemp gedronken en later iets stevigers opgezet, waarvan ik juist op tijd nog wat voorraad heb opgeslagen. De kachel hebben we extra opgepord, wat gelukkig kòn, omdat ik voor goed geld (f 15.— per mud) en veel woorden nog wat kolen in het dorp heb opgescharreld, die 's avonds, toen het donker was, aan de achterdeur zijn bezorgd. U moet niet denken, dat ik daarmee iets verkeerds deed, want, ten eerste: wij spreken niet over socialisme en gemeenschapszin en al die dingen meer, hoewel we natuurlijk wel diep in ons hart weten, wat naastenliefde is; ten tweede: het waren arme menschen, waarvan ik de kolen gekocht heb en die hebben toch geen geld om 's avonds bij een warme kachel te zitten hongeren, zoodat ze naar bed gaan; en ten derde: dominee doet het zelf ook, want, zegt dominee, er staat geschreven: gij zult bij brood alleen niet leven, en dat beteekent natuurlijk, dat wij ook om onze huisvesting, onze vrouwen en kinderen, etc. moeten denken.

Op de krans waren aanwezig, behalve wijzelf: de Pinkelmansen met zoon en dochter, Dominee Schapendrijver, met zijn vrouw, vol hoogere wijsheid, Jhr. Staepelgack, die nog veel populairder geworden is, sinds-ie burgemeester-af is, Piet Fonck, die voor politicus studeert, maar nog geen vrouw heeft, weshalve hij met een vrouwelijke kennis gekomen was, die wèl tot de club behoort, juffrouw Agatha Scherpesnede, die ongetrouwd is maar voortreffelijke handwerkjes maakt voor de arme heidenkindertjes, bakker Bol en zijn vrouw, die wij dulden omdat 't een bakker van 't betere genre is en omdat broodbonnen over 't algemeen slecht te krijgen zijn, weshalve wij den bakker te vriend moeten houden, de meente-secretaris Langendraet met vrouw en dochter, de wethouder Schijvendraaier met vrouw en schoonmoeder, meester Hertendorst, het hoofd van de hervormde school met zijn vrouw, en nog enkele andere personen, die niets belangrijks gezegd hebben, zoodat ik ze ook niet zal noemen.

Het gesprek ontwikkelde zich hoogst aangenaam, zooals dat gaat onder menschen, die elkaar kunnen vertrouwen, omdat zij gelijkgezind zijn, hoewel ik den bakker van N.S.B.-sympathieën verdenk, maar ja, ik zei u al, de bonnenschaarschte en zoo doet je wel eens een oogje dichtdoen. Er was juist een Winterhulpcollecte geweest en mevrouw Schapendrijver zei, dat ze wel een dubbeltje had móeten geven, omdat al die menschen, die niets geven worden opgeteekend op lijsten en dan korten tijd later worden zij ontslagen uit hun functies, en zij vreest erg voor haar man, die voor dominee gebóren is, maar niet ànders kan, zoodat zij tot bittere armoede zouden vervallen, wat heel erg is voor menschen, die altijd den Heere gediend hebben.

„Principiéél ben ik er erg tegen," zei dominee zelf, „omdat 't van de Duitschers is, maar nood breekt wet. Om der wille..."

„...van de smeer," zei de bakker plotseling. „Precies, dominee, maar waar staat nu eigenlijk in de Schrift, dat wij de Winterhulp niet mogen steunen?"

„Maar Bol," zei dominee, die zichtbaar getroffen werd door deze vraag, „zóó moet je 't niet opvatten! Natuurlijk staat het niet me zooveel woorden in de Schrift, maar 't is toch duidelijk, met al dien dwang van bovenaf, dat de Winterhulp on-christelijk is. Dat voelt iedere waarachtige Christen direct." En dominee lachte fijntjes tegen Bol.

„Precies," zei juffrouw Scherpesnede, „de Winterhulp is ònchristelijk, want toen mijn nichtje Rachel, je weet wel, de oudste dochter van mijn zuster in Roddeloo, een paar weken geleden 's Zondags in de stad was, heeft ze zèlf van die loterijen op de markt zien staan, en de menschen verdrongen zich er allemaal om heen. Bàh!"

„O, juist," zei de bakker. „Ja, ik ben maar een eenvoudig man, maar als de dominee en de juffrouw het zeggen, zal 't wel zoo wezen." En hij zette een hoogst onbetrouwbaar gezicht.

„Reist jouw nicht op Zondag, liefste?" vroeg mevrouw Langendraet, die van huis uit gereformeerd is.

„Eh.... op Zondag?" zei Agatha. „Nee, natuurlijk niet, dat wil zeggen, toen toevallig misschien, want het was een erg dringend iets, ziekte of zoo, geloof ik. Wat stook je die kachel toch warm, Jeanet — pfff!"

„Ik wil natuurlijk geen kwaad spreken," merkte de schoonmoeder van Schijvendraaier op, „maar ik heb gehoord, Agatha, dat jouw nichtje Rachel in de stad gezien is met Duitsche soldaten!" En ze keek triomfantelijk rond.

Mevrouw Hertendorst slaakte een gilletje en riep „O foei, wat vréééselijk, denk om de eer van de familie!" en allemaal riepen ze iets soortgelijks en dominee zei heel eenvoudig: „God behoede haar", wat het juiste woord op de juiste plaats was, zoodat een iegelijk stil werd.

„Een advocaatje of een sherry, Marie?" vroeg Jeanet aan mevrouw Schijvendraaier en ik bewonder het altijd zoo in Jeanet, dat zij pijnlijke momenten zoo tactisch weet op te lossen.

„Heb je die nog?" vroeg Langendraet aan mij en daarmee was het gesprek weer aan het rollen.

„Och ja," antwoordde ik, „een klein beetje heb ik nog wel, voor hoogtijdagen en zoo," wat wáár is.

„Ze sleepen anders maar alles weg, hè?" zei Pinkelmans. „Hier in 't dorp wel niet zoo zeer, maar in de groote plaatsen. Heele treinen vol gaan er de grens over. Mijn vrouws zwager is spoorwegbeambte" (dat is niet waar, de man is maar gewoon arbeider — T. d. S.) „in Oldenzaal, en die heeft zelf gezien hoe de zilveren dubbeltjes en kwartjes uit de wagons puilden."

„Geld maakt niet gelukkig," zei Bol, wat weer een van zijn onbetrouwbare opmerkingen was.

„Als het onrechtmatig verkregen is niet, Bol," zei Hertendorst. „Maar het is toch een maatschappelijk goed, dat je niet zoo maar verduisteren mag."

„Precies," zei Piet Fonck, die daarin gestudeerd heeft.

„Volkomen waar," zei Pinkelmans, die er ook alles van weet.

„Zeer juist," zei Schijvendraaier.

„Scherpzinnig opgemerkt," zei ik, en zoo zeiden we allemaal wat en 't werd een heel prettige avond, omdat we ons allemaal vrij konden uitspreken, vooral toen Bol vroeg wegging, en om kwart voor negen luisterden we naar de radio, en de dames pinkten een traan weg, toen 't afgeloopen was en wij zwoeren in stilte, dat we pàl zouden staan voor de glorie van ons dierbaar vaderland en zoo, en de meester citeerde Tollens en Agatha Scherpesnede las een vurig geschrift voor, dat clandestien verspreid wordt, omdat er de wáárheid in staat, en dominee sloot met gebed, voor de Koningin en voor Churchill en Roosevelt en Stalin en de andere groote geesten van de vrije wereld en we gingen zeer gesterkt naar bed.

TOBIAS

Roosevelt's plannen met het jodendom

De Amerikaansche Consul-Generaal te Jeruzalem Pinkerton heeft kort geleden de duistere plannen onthuld, die Roosevelt in het Nabije Oosten beoogt en de rol, die Palestina daarbij heeft te spelen. De Joodsche journalistenvereeniging in Palestina had namelijk te Tel Aviv een thee aangeboden aan den Consul en deze had bij die gelegenheid goedgevonden een en ander omtrent de plannen met Palestina mee te deelen. Volgens dezen zegsman zou het bestaande Palestina of liever nog een belangrijk vergroot Palestina door Roosevelt tot een zelfstandigen Joodschen staat worden verheven. Pinkerton verklaarde, dat door de toetreding der V.S. tot den oorlog, de jongste en beste waarborg voor de verwezenlijking van dit denkbeeld geschapen was. Roosevelt zou in elk opzicht positieve beloften omtrent de vorming van den joodschen staat in het Nabije Oosten gegeven hebben, ja, dit plan zou zelfs volgens Pinkerton een der oorlogsdoeleinden van de V.S. zijn. Die Joodsche Staat zou tot taak hebben de belangen van de Amerikaansche economie en financiën in het nabije Oosten te behartigen, zoodat de stichting van dien staat van Amerikaansch standpunt uit even belangrijk moest heeten als van joodsch gezichtspunt uit.

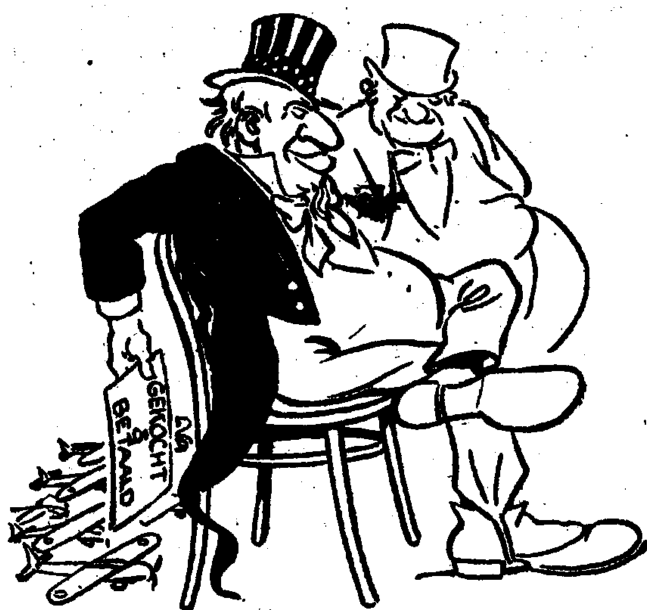
Hiermee heeft de Amerikaansche Consul-Generaal te Jeruzalem bevestigd, hetgeen kort te voren door den leider van de politieke afdeeling der Joodsche agentuur in Jeruzalem was gemeld, dat Roosevelt aan de zionistische leiders van gezag in Amerika bindende toezeggingen had gegeven omtrent de stichting van een Joodschen staat in Palestina, en dat hij nog de verplichting had aangegaan dit plan ook tegen mogelijke bezwaren van Engeland door te zetten....

Dat Roosevelt, die voortdurend over demokratie en over vrijheid en gelijkgerechtigdheid der volken spreekt, het feit eenvoudig over het hoofd ziet en negeert, dat Palestina overwegend (reeds eeuwenlang) door Arabieren bewoond wordt en dat deze dus allereerst recht op een zelfstandigen staat aldaar zouden hebben, is bij de bekende onderworpenheid van Roosevelt aan het Jodendom niet te verwonderen.

(Welt-Dienst)

Indië's val en Amerika's zwendel

Zóó moest het kostbaarst goed het vaderland ontvallen,
Het levenswerk van Coen werd bruut omlaag gehaald.
Vervlogen is de hoop van honderdduizendtallen,
Nooit werd het blind geloof zóó wreed, zóó duur betaald.
Nú valt de blinddoek af; de natie leert beseffen
Hoe onbegrijp'lijk dom zij al die jaren was,
Der Britten huich'larij door niets te overtreffen,
Doorziet de massa thans, helaas, nú...... léért zij pas!

„Hoe gaarne elk van ons ook Indië bevrijdde"

Men heeft gespot, gehoond, toen d' eersten ons reeds meldden:
„Waakt over Indië, ziet toe, daar dreigt gevaar!"
Zij, die zoo'n toekomstbeeld als mogelijk voorspelden,
Zij leken niet goed wijs, dat was toch zonneklaar!
En zij, die ván ons ging, toen het gevaar ging dreigen,
Die vluchtte naar den Brit, toen zich de kans maar bood,
Zij had niet eens den tact, berustend stil te zwijgen,
Maar hitst de natie op, tot grooter leed en nood.

Zij had den euv'len moed, haar eigen volk te krenken,
Zij, Indië's vorstin, sprak déze woorden uit:
„Dat het b e l a c h 'l ij k was, om maar te durven denken,
Dat Java ooit Japan in handen viel als buit."
Helaas, dat was de taal, die 't arme volk moest sterken,
Dat — voor een déel althans — in háár nog had geloofd;
Dat meende, dat de Brit, „die alles kon bewerken",
In 't eind wel helpen zou: „hij had het toch beloofd!?"

Maar 't was weer 't zelfde lied: „beloven en niets geven,"
Waarvan, naar oude trant, de volksmond heeft gezegd:
„Den gek en dwaas alleen in vreugde te doen leven";
De wijze echter weet: „Daarvan komt niets terecht!"
Zóó ging 't ook Indië; men heeft het sluw bedrogen,
De hulpverleening bleef — zooals zoo vaak reeds — uit,
W. C. en Roosevelt, zij hebben beî gelogen,
Japan werd in zijn vaart door niemand meer gestuit.

Naïef had een Van Mook toen hij weer huiswaarts keerde,
Zijn landgenooten reeds vol hoop gerustgesteld:
„Geen zorgen voor Japan, daar mijn bezoek mij leerde,
Amerika komt drâ met 't geen er is besteld!"
Besteld ook niet alléén, want Indië b e t a a l d e
Tevoren wat het kocht, dus had het ook verwacht,
Dat in de levering Amerika n i e t faalde;
Dáárin zocht Indië zijn laatste hoop en kracht.

Maar wie er meenen mocht, ook nog te kunnen bouwen
Op 't „Groot" Amerika, als 't om „fair play" mocht gaan,
Had zich té zeer vergist; het blindelings vertrouwen
Kwam ons kolonie-rijk wel bitter duur te staan.
Wat élke koopman toch beneden zich zou achten,
Was voor een Roosevelt niet het geringst' bezwaar,
En wie hém kent, kon ook zoo'n misdaad wel verwachten;
Nu heeft hij zich voor e l k ontpopt als zwendelaar!

Getrouw staat Churchill hem bij die tactiek terzijde,
En heeft thans openlijk in 't Lagerhuis verklaard:
„Hoe gaarne elk van ons ook Indië bevrijdde,
De e i g e n veiligheid vormt een té groot bezwaar."
Och ja, het viel zoo licht, het vuur eerst goed te stoken,
Tot Indië Japan den oorlog had verklaard;
Die waanzin wordt, helaas, op 't eigen volk gewroken;
Want Churchill heeft „zijn" hulp voor 't eigen land bewaard.

Dit is de wreede les, voor hem, die durfde hopen,
Die in een Roosevelt of Curchill nog gelooft;
Gaan eindelijk nu ook de oogen waarlijk open
Van hem, die nog vertrouwt in wat een schurk belooft?
Ons Indië ging dus voor Nederland verloren,
De „schatten uit de Oost", zij hebben afgedaan......
D'i l l u s i e op behoud ging jammerlijk verloren;
Máár...... d'*eigen* legermacht *heeft trouw haar plicht gedaan!*

Máár...... d'eigen legermacht heeft trouw haar plicht gedaan!

DE STEM DER PERS!

INDIE IN HET BRANDPUNT

ORANJE-BOODSCHAP

De gedeserteerde „Prins der Nederlanden" **heeft voor den Oranje-zender in zijn beste Nederlandsch een toespraakje gehouden van den volgenden inhoud:**

„Rijksgenooten, het leed, zooals dat ook voor Nederland is gekomen, heeft zich nu ook over geheel Indië uitgebreid. Ik heb het lijden van onze landgenooten in Europa meegemaakt en ik kan zeggen, dat het tot het uiterste heeft volgehouden. De moedige verdedigers van Indië hebben een moeilijke taak te vervullen, en gaarne had ik thans ook hun strijd willen meemaken. Ons plan was daarvoor gereed, en ik was tot een begin van uitvoering gekomen. Maar de regeering heeft op grond van ernstige overwegingen harerzijds bezwaren tegen deze uitvoering te berde gebracht, waarbij ik gemeend heb mij te moeten neerleggen, zoodat ik tot mijn groot leedwezen niet bij genoemd plan kon blijven. Weet echter, dat mijn gedachten en die van de Prinses voortdurend met U zijn en dat wij van harte deelnemen in al Uw zorg. Ik heb hier maar één taak, de vrijmaking van zoowel Nederland als Indië. Ik heb maar één verlangen, de vrijmaking zoo spoedig mogelijk te zien, daarom verwacht ik met U de toekomst van ons Rijk. Wij zullen ondanks de nood van het oogenblik met Gods hulp handhaven en uiteindelijk overwinnen."

Naar aanleiding daarvan schrijft „Hollands Noorderkwartier":

Wij schromen niet om de houding van **dezen mislukten frontsoldaat, die ons land verliet**, terwijl in de Grebbelinie het Nederlandsche bloed vloeide, schaamteloos te noemen.

Het Engelsche eiland was toentertijd nog veilig, de prins schonk ons voor de laatste **maal** zijn veelbewonderden glimlach, nadat **bij dien keer** vergeten had zijn tanden te **laten** zien en stak ijlings de Noordzee over.

Nederlandsche soldaten verbloedden voor **een** regime, dat zijn tijd had overleefd, de **prins**, die in de laatste maanden voor den **oorlog** in een fraaie salonuniform kapiteintje had gespeeld, maar de scherpe patronen **niet** afwachtte, werd door Churchill nitverkoren de zegevierende terugtochten van het **Britsche** leger van deskundige toelichting **te voorzien.**

Als vooraanstaande vluchtspecialist zal dit onzen prins niet moeilijk zijn gevallen.

Er bestaat een spreekwoord, dat de goden **met** blindheid slaan, wien zij verderven **willen**. Voor dezen prins was het beter geweest, wanneer de goden hem en passant nog met stomheid haden geslagen óók!

Een meedoogenlooze oorlog, door dwazen ontketend tegen een overmachtigen, onderschatten vijand, drijft de soldaten van het Ned.-Indische leger in den dood.

Hun eed van trouw aan koningin en vaderland bindt hen, dezelfde eed, die ook de prinselijke deserteur heeft afgelegd, dezelfde eed, door hem verzaakt.

Met een vloed van woorden wil hij ons doen gelooven, dat hij graag aan de zijde **van een anderen „held", generaal Wavell, in Indië had willen strijden.**

Dat hij zwijge, het overgroote deel van **het Nederlandsche volk heeft genoeg** van **hem en gelooft hem niet meer.** Al wat kort **na de bezetting van ons land via de Engelsche zender over den prins-gemaal werd gefluisterd: zijn daden van heldenmoed in Zeeland, zijn afgeschoten arm, zijn neerschieten van „verraderlijke" hovelingen, het zijn evenzoovele verzinsels gebleken.**

Wat is gebleven is de herinnering aan een zielige, met gouden ketenen aan het vorstenhuis geklonken figuur, die in de **dagen vóór den tienden Mei is opgehemeld tot aan het belachelijke toe en thans zóó diep is gezonken, dat men deze vegetatie op ons volksbestaan uit een tijd, welke onherroepelijk voorbij is, nog de grootste eer bewijst, door haar zoo spoedig mogelijk uit zijn geheugen te bannen.**

(„Hollands Noorderkwartier", Den Helder)

De „**Nieuwe**" Rotterdamsche Courant" **merkt omtrent de heldhaftige rede van den vorstelijken vluchteling op:**

In welk een eeuw leeft de regeering te Londen, dat zij meent met zulk een gebaar, dat gebaar zou zijn gebleven, ook al ware prins Berhard naar Indië gereisd, in den strijd te moeten ingrijpen, even voordat de Nederlandsch-Indische omroep moest getuigen: „Nederlandsch-Indië hield stand, maar de versterkingen zijn nooit gekomen."

De versterkingen, die men noodig had, waren niet prins Bernhard, noch zijn radiotoespraak, maar troepen, waarvan de voor kort gemelde Amerikaansche, Britsche en Australische afdeelingen klaarblijkelijk maar symbolen zijn geweest; troepen en vliegtuigen, die wel betaald, maar nog lang niet alle geleverd waren.

En nu, nadat generaal Wavell zijn hoofdkwartier ontruimd heeft, met de plechtige belofte, dat zijn vertrek geen stagnatie in den toevloed van vliegtuigen en oorlogsmaterieel naar Nederlandsch-Indië zou veroorzaken, nu komt Churchill in een persconferentie en verklaart:

„Wij wisten, dat de val van Batavia slechts een kwestie van tijd was. Voor het verdere verloop van den strijd op Java zijn wij inderdaad eenigszins verantwoordelijk, voor het behoud van Java kunnen wij ons eigen land natuurlijk niet opofferen. Wij staan bloot aan de heftige aanvallen van Duitschland en Italië en zullen het ook in de toekomst zijn en de vijandelijke troepen in Birma zijn heel wat sterker dan die op Java. Voortaan is het onze plicht, Australië te verdedigen. De eenige persoon, die de volle verantwoordelijkheid voor het verloop van den strijd op zich genomen heeft, is president Roosevelt."

Bij het hooren van zulk een onsamenhangende uitpraterij moet de regeering te Londen toch ook wel stilaan zijn gaan vragen wat woorden, deze woorden en de woorden, die in de weken daarvoor over hulp en versterkingen gesproken werden, meer waard zijn en waren dan woorden. Of zal men nu zijn hoop op Australië vestigen: thans op zijn beurt voorbestemd tot „voorgeschoven voorpost, vanwaar Japan de eerste kwetsuren zullen worden toegebracht?"

Wij zullen niet ondergaan

Onze koloniale heerschappij is ons uit handen geraakt. Wat onze voorouders met koenheid, offers, beleid en zorgen hebben opgebouwd, hebben wij verspeeld. Wordt het ooit nog teruggewonnen, dan zal dat door heel het Germanendom geschieden. Wij hebben als staat in de vroegere beteekenis van dat woord afgedaan.

Maar wij hebben een verleden, dat ons gevormd heeft, hoe wij het ook hebben verguisd en onteerd. Wij willen leven en wij willen niet zeventiende-rangs leven of onmogelijk leven. Wij willen sterk zijn, heeren en geen slaven. Dat is ons geboorterecht als Germanen. Wij willen verantwoording dragen, scheppen, bouwen, groot zijn, wijd over heel de wereld, onze vleugels uitslaan. Dat is onze aard als Nederlanders.

Wij komen anders in het Germaansche huis, dan wij hadden gewild. Wij hebben alleen onze twee handen, ons hoofd, ons sterke hart, onzen eenvoud, onze scheppingskracht, onzen arbeidszin. Niets meer. Maar wij zijn geen bedelaars. Wij dingen niet naar wat de overwinnaar ons te bieden heeft. Dat is ons recht, als Germanen. Wij zien in hem geen overwinnaar, maar den broeder, die onze gelijke is en ons niet vernederen mag, omdat hij dan zijn eigen bloed verloochent. Wij hebben geen rijkdom meer te bieden. Wij zijn nu even arm als hij eens was. Maar wij hebben onzen arbeid, dien hij heeft leeren eeren in de jaren dat hij niets had. Wij hebben onze scheppingskracht, die hem uit het dal na 1918 omhooggevoerd heeft.

De opgaven zijn veranderd. Ware de verblinding niet zoo oppermachtig gebleken, het zou onze logische taak zijn geweest, ons koloniaal bezit binnen het raam van den grooten Germaanschen opgang verder te beheeren en te ontwikkelen tot een bloei, waartoe wij in de beperking van onze vroegere afzondering de draagkracht misten. Thans keeren wij met louter braakliggende krachten in het huis onzer vaderen weer: kolonisatoren zonder koloniën, scheepvaarders zonder schepen, bewindvoerders zonder bewind. Alleen de gaven zijn ons gebleven en wachten op het woord van den Führer, dat ze weer zin en taak verleenen moet, een zin en een taak, waarvan wij nog geen schaduw kunnen onderscheiden in het totaal veranderde bestek van de nieuwe, thans veroverde levensruimte.

Hij zal een plaats voor ons vinden. Hij heeft niet voor niets dat inzicht in den samenhang der dingen, dat ons een openbaring was en tot een belijdenis is geworden. Niet voor niets is in hem de groote gedachte van het Germanendom weer tot doorbraak gekomen. Wij zijn voor hem Germanen, deel van dat noodlotsras, dat hij in zijn verdeeldheid vereenigen en weer omhoogvoeren wilde. Zijn visie is te groot en te simpel, dan dat zij het afsterven, het braak liggen van zulke krachten zal gedoogen. Er zal een tijd komen, dat ook wij de scheppende kracht van die hand voelen, die overal leven schiep door het herstel van den natuurlijken samenhang der dingen, dien hij altijd en overal weer doorziet.

(„Storm")

WIJ HEBBEN NIETS MEER

Ons is een herculestaak opgelegd. Van dit volk, zoo bedorven, zoo in den grond van zijn geweten vernield en verwoest, zoo ongeneigd tot strijd en offer, een volk van soldaten te maken, van zwoegers en strijders, die zich zelf niet tellen, maar zwoegen en offeren voor het kind, dat komt en voor het kind van dat kind. Dat is de eenige taak, die ons hier waardig is. Wij staan hier noodgedwongen, want wij wilden elders zijn, naast onze kameraden aan het front voor den Führer, om met den inzet van ons leven, met onzen dood iets uit te wisschen van de schuld aan onze toekomst, aan het Germanendom, waarvan wij de tragiek met onzen tragischen val hebben vergroot in elke mate, die ons bij onze verantwoordelijkheid en ons gewicht maar mogelijk was. Maar wij kunnen niet. Sommigen van ons mogen niet, anderen voldoen niet aan de eischen, weer anderen worden door hun plichten hier gehouden. Maar ons hart is daar en wij kennen maar één maatstaf: de maatstaf, die dáár geldt. Zoomin als die daar hun leven en hun gemak tellen, zoomin tellen wij het, zoomin tellen wij ook het leven en het gemak van de heeren, waarmee wij hier te maken hebben.

Voor ons is elke man, die daar staat en misschien valt en dan niet meer meewerken kan met ons, wiens vrouw verder zijn taak moet overnemen voor zijn jongens, wiens jongens verder hun vader missen moeten, tienmaal meer dan een heel of half vergiftigde, dien wij opzij stooten en die dan toch altijd nog in een opgemaakt bed valt en niet in een ver graf.

Voor ons is elk leven, dat daar uitgebluscht wordt, een zwaarder offer dan tien heeren, die hier uitgeschakeld worden, want het is een onbevreesd, dienend leven, dat daar valt, een leven, dat zaad wilde zijn in de aarde als het moest en dat dienend vallen kon en die hebben wij meer noodig dan dagelijksch brood, want dat zijn de geesten, die kunnen leiden, omdat zij dienen kunnen.

Die levens staan ons voor oogen en ook dat is een norm, een norm voor ons leven, zooals de andere norm een norm is voor ons denken. En daarbij zijn de heeren hier vaal en flets en van geen enkel overwegend belang en hun om den Donderdag niet licht wegende bedenkingen verschieten tot naaikransgeklets.

Wij volgen blindelings den Führer. Wij weten ook niet, waarheen hij ons leidt, maar wij gelooven in hem en hijzelf is ons zekerheid genoeg. Wat er van den godsdienst zal komen, zal veel liggen aan de dominees en de pastoors en wat die van waren godsdienst nog weten te wekken uit den roes van politiekerij, waarin ze hun kudde gevoerd hebben. Wat hier werkelijk de vaderlandsche kant is, wordt bepaald door krachten, die boven onze beheersching liggen en die de Führer beter overziet dan wij. Wij hebben hem eenmaal ons hoogste goed van ons volk toevertrouwd en daarmee is de kous vóór ons af. Wij hebben hier alleen te maken met de revolutie, met de omwenteling, die ons volk hernieuwen moet om in noesten arbeid opnieuw te beginnen, deemoedig en trots, deemoedig als armen door eigen schuld, trots als Germanen. Afgewacht hebben we vier eeuwen lang tot wij er aan ondergingen. Moeten wij thans afwachten tot wij ook nog sterven? Neen, wij hebben deel te nemen aan de schepping, in al onze armoe, in al de beperktheid van de middelen, die ons nu ten dienste staan.

Er is nog een geslacht van morgen. Juist daarom is iedere gerichte ons meer, dan tien deskundigen, want gerichten en geen deskundigen vormen het revolutionnair élan, dat ons redden kan. Revolutionnair élan. Dat halt. Dat de spaanders er af vliegen. Het gaat om het levende leven van ons volk, om zijn naakte zijn of niet zijn. Wij hebben niets meer.

(„Storm")

Een Europeesch verlies

Singapore is gevallen, onze Oost practisch verloren. Toch moeten de 9 millioen Nederlanders in het moederland leven.

De verbindingen tusschen Europa en de overige wereld zijn vrijwel afgesneden. In dit op zichzelf aangewezen Europa behoeft slechts een doelmatige, onder sterke centrale leiding staande, omvattende organisatie voor den hongersnood en den chaos. Slechts in oprechte samenwerking met Duitschland kunnen Nederlanders deel hebben aan deze organisatie, zoodoende de belangen van hun volk dienen en hun krachten ten bate van hun volk inzetten. **Er bestaat meer dan een goede kans**, voor de in Azië verloren gegane gebieden in Europa een equivalent te veroveren. In het Oosten van Europa lokken vruchtbare, aan grondstoffen rijke gebieden. De Duitsche legers en de eenheden der verbonden legers zijn het middel om de levensomstandigheden der Europeesche volkeren te handhaven.

Geheel het vasteland van Europa is tegelijk met Nederland door het verlies der Nederlandsch-Indische koloniën tot den status der „have-nots" teruggebracht. Daarmede is wederom een belangrijke voorwaarde voor een harmonisch samengaan van de volkeren van het Europeesche vasteland geschapen. Aan Nederlanders wordt gelegenheid geboden om aan het opbouwwerk van het Vereenigd Europa, aan de ontsluiting van rijke grondstofgebieden, deel te hebben. Reeds hebben duizenden jonge Nederlanders den roep van hun bloed gehoord en scheppen met de wapens in hun vuist betere levenskansen voor komende geslachten van Nederlanders. Mogen de landgenooten, die zich tot nu toe van het gebeuren in ons land meenden verre te moeten houden, zich eindelijk eens ernstig met bovenstaande noodzakelijke overweging gaan bezighouden.

(H. C. van Maasdijk in „De Waag")

(Nieuwe Geuzenliedekens)

De dag die komt

Er komt een dag,
dat onze vlag
op 't Binnenhof zal waaien
— dan zal geen „vreugde",
geen „gelach"
in 't persverslag
een spreker lof toezwaaien.
Dan voelt Jan Pet
in 't hart de wet
en kracht in beide handen:
de ijdelheid is afgezet,
zijn arbeid redt
de vrije Nederlanden!

't Is dàn fatsoen
iets goeds te doen
en niet te veel te praten:
de arbeid is geen poetskatoen,
maar elk seizoen
de zege van soldaten!

Dan zal Colijn
er niet meer zijn
en geen der and're heeren,
maar zonder toast of eerewijn
en zonder schijn
de eenheid triomfeeren.

GEORGE KETTMANN JR.
(„Volk en Vaderland", 28 Juli 1939)

Voorwaarts, kameraden

Voorwaarts, kameraden,
Voorwaarts in den strijd;
Ons volk roept om dáden,
Om persoonlijkheid!
Laat de vanen wapp'ren
In het morgenlicht:
't Legioen der dapp'ren
Kent zijn grootschen plicht.

Door de lage landen
Schalt de strijderskreet:
Aan de Westerstranden
Staat een vòlk gereed!
Draagt de felle vanen
Door het morgenlicht:
't Legioen der dapp'ren
Kent zijn grootschen plicht.

Groot was ons verleden,
Volk van kracht en macht,
Uit het duister heden
Bloeit zijn nieuwe pracht!
Volgt daarom die vanen
Naar het morgenlicht:
't Legioen der dapp'ren
Kent zijn grootschen plicht!

ERNST CHRISTIAANS

Boerengeluk

De boer heeft een gelukkig lot,
Hij is pas waarlijk vrij.
Zijn vrouw is eerbaar, lief en goed,
Zij troost hem, staat hem bij.
Zijn kindren, vroolijk en gezond
In een onnooz'le jeugd —
Is dat geen schoon en waar geluk,
Is dat geen levensvreugd?
Hij hoort der vog'len morgenlied,
Dat blij Gods lof vermeldt,
En 't schaapje in de weide blaat,
Terwijl zijn klokje belt.
Wanneer de zon in 't westen zinkt,
Legt hij zijn arbeid neer.
Dan dankt hij stil den Goeden God —
Hij heeft geen wenschen meer.

Arnhem J. E.

Moeten wij uit de trams of zij?

Naar aanleiding van het artikel in ons vorig nummer onder bovenstaand opschrift deelt burgemeester Voûte van Amsterdam ons mede, dat het initiatief tot de maatregelen, welke door de Amsterdamsche tram-directie zijn afgekondigd, niet bij de directie zelf lag. Ten einde te vermijden, dat ten onrechte een blaam op de tram-directie wordt geworpen, deelen wij onzen lezers dit mede.

Het spreekt vanzelf, dat wij ons **principieele** standpunt in deze aangelegenheid, n.l. dat **eerst** de joden en **daarna** de Nederlanders plaats dienen te maken, ongewijzigd handhaven. Wij hopen, dat de directeur der gemeente-tram alsnog voorstellen in dezen geest te bevoegder plaatse zal doen.

(Vervolg van pag. 11)

gezichtspunt kan een politiek worden gerechtvaardigd, die 80 tot 100 pct. van onze productie aan gevechtsvliegtuigen aan Engeland wil afgeven. Engeland kan het grootste gedeelte der jachtvliegtuigen en lichte en gemiddelde bombardementsvliegtuigen krijgen, die de fabrieken der Ver. Staten kunnen produceeren. In ieder geval moeten wij voor ons genoeg jachtvliegtuigen voor trainings- en onderzoekingsdoeleinden houden. Ook moeten wij practisch alle zware bombardementsvliegtuigen voor den langen afstand, die wij kunnen produceeren, hier behouden, want zij zijn onze eerste verdedigingslinie. In het bijzonder, omdat zij tot op zekere hoogte een twee-oceanen-vloot moeten vervangen, totdat deze vloot zal zijn gebouwd."

En in een ander artikel van hetzelfde nummer van dit tijdschrift heet het: „Zelfs het enthousiasme en de toewijding van Knudsen, die voor zijn zwaar beladen schrijftafel in Washington zit, kunnen niet het onmogelijke bereiken. Gedane zaken nemen geen keer. Het hardste feit, dat over ons vliegtuigbouwprogram moet worden gezegd, is, dat vliegtuigen en machines niet plotseling voorhanden kunnen zijn, als men ze verlangt. Veeleer liggen minstens twee jaar tusschen het plaatsen van de order en de aflevering. Oorlogen worden door enkele beslissingen gewonnen. Maar de beslissingen moeten maanden van te voren worden genomen. Dat wist Hitler, dat wist Goering. De eenvoudige verklaring voor onze tegenwoordige geringe productie aan vliegtuigen is, dat de orders niet eerder werden gegeven. Deze waarheid is minder aangenaam, maar het is de waarheid."

Wij zijn niet van plan om hier een volledig overzicht over de moeilijkheden der Amerikaansche bewapeningsindustrie te geven, ofschoon één ding in elk geval duidelijk is, namelijk dat, daar het geven der orders geheel plotseling en overhaast en op elk gebied kwam, ook de impasses overal tegelijkertijd moeten optreden en daarom een nadeelige uitwerking op het totale resultaat zullen hebben. Dit geldt voor de werktuigmachine-industrie evenzeer als voor de zware industrie. De speciale behoefte aan inwendige inrichtingen van de vliegtuigindustrie werkt bijvoorbeeld zeer storend bij de bewapening op het gebied der navigatie-instrumenten voor de vloot. Kortom, de thans in beweging gezette Amerikaansche kolos, aan welks beteekenis over enkele jaren voorzeker niet valt te twijfelen, zal in 1942 zoomin als in '41 de beslissende hulp brengen, die Engeland aan zijn talooze fronten noodig zal hebben. Dit echter is het probleem, waarmede niet zoozeer de president met zijn plannen voor de toekomst als wel de uitvoerende ministers hebben te rekenen — en de Engelschen, die zich in de „eerste linie" bevinden.

Ondergeteekende ....
Straat ....
Woonplaats ....
wenscht een kwartaal* / jaar* abonnement op „De Misthoorn", tegen een abonnementsprijs van f 1.25 per kw. / f 4.75 per jaar*
bij vooruitbetaling te voldoen
U gelieve over dit bedrag te disponeeren*
Het bedrag wordt binnen 8 dagen op Uw giro 322600 overgeschreven*

Handteekening

*Doorhalen wat niet verlangd wordt